

A person is walking away from the viewer on a long, narrow wooden pier that extends from a sandy beach into the ocean. The pier is made of weathered wooden logs and has several dark, circular objects, possibly buoys or markers, spaced along its length. The ocean is calm, and the sky is filled with heavy, grey clouds, suggesting an overcast day. The overall mood is contemplative and serene.

JOHN G. REISINGER

ALEȘI ÎN
,
VEȘNICIE
,

Aleși în veșnicie

JOHN G. REISINGER

ALEȘI ÎN
VEȘNICIE

ALEȘI ÎN VEȘNICIE

John G. Reisinger

© 2000 John G. Reisinger.

© 2017 Copyright pentru ediția în limba română – Biserica Baptistă Logos, București.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul ***Chosen in Eternity***, la editura New Covenant Media, 5317 Wye Creek Drive, Frederick, MD 21703-6938, SUA, a ministry of Grace New Covenant Church.

Tradus și publicat cu permisiune.

Citatele biblice sunt preluate din Biblia, Noua Traducere în Limba Română (NTR). Copyright © 2006, 2012 Biblica, Inc.

Traducerea: Cristi Pavel.

Corectură, redactare și editare: Biserica Baptistă Logos, București – www.logosbucuresti.ro

Tehnoredactare și design pentru edițiile în format electronic: Asociația MAGNA GRATIA – www.magnagratia.org

Autorii și predicatorii folosesc adesea cuvintele *predestinare* și *alegere* ca sinonime. Totuși, lucrul acesta poate crea confuzie. *Predestinarea* arată adevărul că Dumnezeu planifică în mod suveran tot ceea ce urmează să se întâmple și aduce cu autoritate la îndeplinire tot ceea ce El Însuși a și rânduit (cf. Romani 11:36). Când vorbim despre acest adevăr facem referire la orice eveniment care se consumă în viața oricărui om și la orice aspect care-l privește pe acesta – chiar și cu privire la ultimul fir de păr din cap (cf. Matei 10:30). Versetele numeroase care vorbesc despre faptul că „toate lucrurile” se află sub controlul suveran al lui Dumnezeu nu pot fi adevărate decât dacă predestinarea este reală (cf. Romani 8:28). *Alegerea* este adevărul cu privire la predestinare aplicat însă doar unui domeniu specific sau unei singure categorii dintre acele „toate” lucruri; vorbim aici despre mântuirea personală. Doctrina alegerii este adevărul cu privire la alegerea suverană a lui Dumnezeu sau hotărârea Lui în vederea mântuirii anumitor indivizi.

Poate că știți deja această ilustrație des utilizată cu privire la alegere (eu am învățat-o la școala duminicală):

Cred în alegere pentru că Biblia ne învață despre alegere. Și chiar este vorba despre *alegere*, pentru că ea implică o opțiune personală. Mai întâi, Dumnezeu votează pentru tine; apoi, Satan votează împotriva ta. Și-n cele din urmă, tu faci alegerea decisivă. Asta poate fi o ilustrație reușită, însă are la bază o teologie foarte proastă. Cineva remarcă cu privire la această ilustrație: 1. Asta îl face pe Satan la fel de puternic ca Dumnezeu, deci el poate dejuca planurile lui Dumnezeu 2. Omul este mai puternic și decât Dumnezeu și decât Satan – pentru că doar el are puterea să depășească „punctul mort”. Altcineva remarcă: „În acest tur de scrutin, Satan nu este un alegător cu drept legal de vot, iar omul – nefiind încă născut – n-are drept de vot. Asta face ca un singur vot să fie valabil: cel al lui Dumnezeu.”

Aș vrea să subliniez de la bun început că există destui creștini sinceri care nu sunt de aceeași părere cu mine asupra acestui subiect al alegerii. Dacă n-ați auzit niciodată predici sau discuții pe acest subiect, s-ar putea să fiți dezorientați când veți asculta asemenea mesaje pentru prima dată. Vă rog însă să nu dați crezare subiectului acestuia doar pentru că așa fac și alții; pe de altă parte, nu respingeți subiectul acesta doar pentru că pastorul vostru nu-l crede sau nu-l adresează în mesajele sale. Mai degrabă, dați dovadă de un spirit ca al iudeilor din Berea (Fapte 17:11): uitați-vă cu atenție la textul Scripturii și descoperiți ce comunică el de fapt. Dacă nu ești de acord cu înțelegerea mea asupra subiectului alegerii, asta nu înseamnă că nu-L iubești pe Dumnezeu. Am prieteni foarte buni, care-L iubesc pe Domnul la fel de mult ca mine, dar care nu cred la fel ca mine în ce privește doctrina alegerii. Nu Calvin va fi la porțile raiului, să vă interogheze în legătură cu opiniile voastre despre alegere. Poți să nu ai cele mai bune concepții în ce privește destule subiecte și să mergi în cer – dar nu poți să greșești dacă-ți pui încrederea în Isus Cristos ca Domn și Mântuitor personal. Biblia vorbește destul de mult despre „Dumnezeu care-i alege pe cei păcătoși” și trebuie să ajungem la o anumită înțelegere fiecare dintre noi cu privire la aceste versete numeroase.

BIBLIA NE ÎNVAȚĂ DESPRE ACESTE SUBIECTE: *PREDESTINARE ȘI ALEGERE*

Cuvintele *predestinare*, *alegere*, *chemați*, *rânduți* sunt folosite de multe ori în Scriptură. Că ne place sau nu, trebuie nu doar să credem câte ceva despre aceste subiecte, ci să realizăm că de fapt *fiecare crede* câte ceva despre alegere! „Nu cred în predestinare” nu înseamnă că „Nu cred că în Biblie există termeni precum *predestinare* sau *alegere*”, câtă vreme se știe foarte bine că aceștia se regăsesc în Biblie! „Nu cred în predestinare” înseamnă de fapt: „Nu cred că Biblia spune *ce spui tu că spune*, când e vorba de predestinare!” Cu alte cuvinte, ca să poți respinge învățătura despre predestinare și alegere trebuie să negi Cuvântul lui Dumnezeu și făcând lucrul acesta nu înseamnă că negi Cuvântul tocmai prin faptul că

nu ești de acord cu felul meu de interpretare. Nu poți să contești ce a afirmat Isus: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15: 16a), pentru că dacă o faci, tocmai prin acel fapt negi Cuvântul. Poți totuși să nu fii de acord cu ceea ce cred eu despre aceste cuvinte, și cu toate acestea să nu negi Scriptura. Vei fi cu siguranță greșit în concepția despre alegere, dar – ca și mine – ai mai greșit și înainte. Pe un ton foarte serios acum, repet ceea ce am spus: creștini sinceri și evlavioși pot să nu cadă de acord, iar de multe ori n-o fac, asupra a ceea ce au vrut să spună Isus și apostolii atunci când au vorbit despre alegere.

Cei familiari cu doctrinele harului își vor da seama că în această broșură tratăm a doua dintre acele cinci doctrine – și anume, discutăm despre ceea ce se numește “alegere necondiționată”.

Alegerea necondiționată (sau harul *planificat*) se referă la lucrarea lui Dumnezeu Tatăl în planul de mântuire. Toată lumea este de acord că Dumnezeu „îi alege pe unii spre mântuire”, dar există păreri foarte diferite în ce privește *motivul* pentru care El îi alege pe unii, iar pe alții nu. Religia voinței libere afirmă: „Da, Dumnezeu a ales pentru mântuire pe unii păcătoși, la fel cum a ales în mod suveran Israelul. Dar El îi alege pe creștini pur și simplu în baza preștiinței Sale!” Prin „preștiință”, aceștia înțeleg că înainte de a exista timpul, Dumnezeu a privit în istorie și i-a „văzut” mai dinainte pe cei care vor fi „dori” să-L primească pe Isus, iar pe baza acestei „credințe anticipate”, Dumnezeu i-a ales pe aceștia să fie mântuiți. Nu-i nevoie să te gândești prea mult ca să-ți dai seama că într-o asemenea schemă Dumnezeu n-a făcut de fapt nicio alegere. Tot ce-a făcut El a fost să ratifice cu anticipație alegerea păcătosului. Ce altceva poate să însemne o astfel de idee?

Trebuie să te opui ideii greșite că am pus lângă noțiunea de “alegere” cuvântul “necondiționată”; adică să subliniem aspectul că alegerea de către Dumnezeu a unor păcătoși este totalmente necondiționată de ceva știut mai dinainte, anticipat sau pre-văzut în acei păcătoși. Alegerea este bazată exclusiv pe alegerea suverană și necondiționată a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a *văzut* mai dinainte ceea ce era pe cale să facă păcătosul exercitându-și voința liberă (adică să aleagă să fie mântuit), iar

apoi El hotărăște să-l „aleagă”, bazându-Se în întregime pe informațiile avute mai dinainte despre respectivul păcătos, cum se mai poate afirma atunci, în orice sens vrei, că Dumnezeu a ales? Lucrul acesta este mai degrabă o „vorbire cu două înțelesuri”. Tot ce se poate spune despre afirmația precedentă este că Dumnezeu doar a aprobat sau consimțit tot ceea ce a prevăzut că urma să se întâmple și a hotărât să valideze alegerea păcătosului. Așadar, privind în viitor, Dumnezeu a anticipat că eu voi fi diferit de alți oameni prin faptul că voi crede în Evanghelie. Reacția Lui la decizia mea dinainte cunoscută de El a fost: „Excelent! Anticipez dorința ta și asta-mi dă temeiul pentru care te pot alege spre mântuire.” Dacă asta este ceea ce crezi, te rog nu spune că Dumnezeu alege pe cineva spre mântuire. Fii cinstit mai bine și spune: „Singurul motiv pentru care Dumnezeu m-a putut alege să fiu mântuit este că El a prevăzut mai dinainte că eu Îl voi alege primul. El a prevăzut că eu nu sunt prost precum cei mai mulți care resping Evanghelia. Dumnezeu a prevăzut că eu voi avea o inimă mai bună, o inimă dornică să-I dea Lui o șansă să mă salveze.” Sunt sigur că mulți vor obiecta la un asemenea raționament și vor spune: „Dar eu n-am spus niciodată asta.” Poate că n-ai exprimat-o cu voce tare, dar asta este înțelegerea ta cu privire la preștiința lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, religia harului gratuit insistă că, dacă Dumnezeu nu ar fi dat mai întâi credința ca pe un dar, nici un păcătos n-ar mai avea vreo altă credință care să fie văzută. Dumnezeu îi alege *în mod suveran* pe aceia pe care îi vrea (Romani 9:10-13, 18-25), iar alegerea Lui este total “necon condiționată” de orice-ar fi văzut El în orice faptură.

Așa că întrebarea care trebuie pusă nu este „Alege Dumnezeu anumiți păcătoși, ca să fie mântuiți?”, ci mai degrabă „Este alegerea Lui *con condiționată* de voința anticipată a păcătosului sau este (alegerea lui Dumnezeu) totalmente *necon condiționată*, adică suverană și bazată exclusiv pe buna Lui plăcere?”

În orice discuție pe marginea subiectului alegerii există patru întrebări fundamentale care trebuie puse și la care trebuie date răspunsuri. Vom căuta să răspundem acestor întrebări cu texte din Scriptură.

1. Cine face alegerea: Dumnezeu sau omul? Răspunsul biblic este „Dumnezeu” – *„Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi...”* (Ioan 15:16a).
2. Când are loc alegerea – la un moment dat sau în veșnicie? Răspunsul biblic este „în veșnicie” (n.tr. - în NTR „înainte de vremurile veșnicilor”) – *„El ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu datorită faptelor noastre, ci datorită planului și harului Său, pe care ni l-a dat în Cristos Isus înainte de vremurile veșnicilor.”* (2 Timotei 1:9)
3. Pe ce bază se face alegerea: prin har fără plată (necon condiționat) sau prin opțiunea omului (con condiționat, prin decizia voinței libere a omului)? Răspuns: *„Tot așa este și acum: există o rămășiță care a fost aleasă prin har, iar dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte, pentru că altfel harul n-ar mai fi har.”* (Romani 11:5-6)
4. Implică această alegere mântuire personală sau doar privilegiu și slujire? Răspuns: 2 Tesaloniceni 2:13, *„Însă noi Îi mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați iubiți de Domnul, pentru că Dumnezeu v-a ales ca prim rod pentru mântuire, prin lucrarea de sfințire a Duhului și prin credința în adevăr.”*

SENSUL BIBLIC AL CUVÂNTULUI ALES/ALEGERE

Cred că ar fi bine să înțelegem corect sensurile și utilizările cuvântului „ales” în Biblie. Mai exact, să înțelegem ce vrea Domnul să înțelegem când spune că „ne-a ales.” Privește la textul următor și răspunde la întrebarea: „Ce-a făcut David în această situație?”

După aceea și-a luat toiagul în mână, a ales cinci pietre netede din ued, pe care le-a pus în buzunarul traistei sale de păstor, și-a luat praștia și s-a îndreptat înspre filistean. 1 Samuel 17:40

Semnificația cuvântului „ales” cu referire la cele cinci pietre, este aceeași în cazul când ni se spune ce a făcut Dumnezeu în cazul

celor pe care „i-a ales să fie mântuiți.” Poate cineva să creadă că cele cinci pietre s-au autopropus cumva lui David, vibrând sau mișcându-se cumva, ca să-i arate că ele *voiau* să fie alese? Bineînțeles că nu. Ori cine poate să-și dea seama că David a decis el însuși care erau pietrele potrivite pentru ce avea de făcut. Nimeni nu se va îndoii că alegerea acelor pietre a fost doar la latitudinea lui David și nu s-a datorat câtuși de puțin voinței pietrelor. Exact la asta se referă Scriptura când spune că „Dumnezeu ne-a ales”. Așa cum David a ales deliberat respectivele cinci pietre și așa cum Dumnezeu a ales un popor – Israel – dintre toate celelalte, tot la fel Dumnezeu cu bună știință alege anumiți indivizi pentru a fi mântuiți prin harul Său. Poate că unii vor spune: „Dar noi nu suntem pietre fără viață.” Poate că nu suntem pietre, dar tot fără viață și morți ca acele pietre am fost și noi din punct de vedere spiritual. Inimile ne erau la fel de împietrite și reci ca acele bucăți de piatră, până când harul și puterea lui Dumnezeu le-a înlocuit cu niște inimi de carne (conform Ezechiel 32:26).

ALEGEREA ÎN VECHIUL TESTAMENT

Poporul Israel constituie argumentul clasic al doctrinei alegerii suverane. Deuteronom 7:6-8 este un pasaj reprezentativ, care descrie relația unică a lui Israel cu Dumnezeu, și originile acesteia.

Fiindcă voi sunteți un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul vostru. El v-a ales dintre toate popoarele care sunt pe pământ, ca să fiți poporul Lui. Domnul nu s-a atașat de voi și nu v-a ales pentru că sunteți mai numeroși decât celelalte popoare, – căci voi sunteți cei mai neînsemnați dintre toate popoarele, – ci pentru că vă iubește și și-a respectat jurământul pe care l-a făcut strămoșilor voștri; de aceea v-a scos cu mână puternică și v-a eliberat din casa sclaviei, din mâna lui Faraon, monarhul Egiptului.

Toată lumea este de acord cu faptul că Israel a fost „poporul ales” al lui Dumnezeu. Întrebarea *nu este*: „A ales Dumnezeu în mod suveran națiunea Israel dintre toate celelalte popoarele pentru a o face proprietatea Lui specială?” Ar însemna să negați literalmente Biblia dacă ați

respinge acest adevăr clar. Singura întrebare legitimă este: „De ce a ales Dumnezeu în mod *special* acest popor?” Singurele două răspunsuri care pot fi date sunt (1) pentru că Dumnezeu a văzut mai dinainte că ei vor fi „dornici” să fie aleși, sau (2) pentru că așa a hotărât Dumnezeu în mod suveran, fiindcă pur și simplu așa a vrut El. Ce ne spune Scriptura în pasajul de mai sus? Urmașii lui Iacov au fost aleși datorită unei promisiuni solemne pe care a făcut-o Dumnezeu părintelui lor Avraam, cu mult înainte ca ei să se fi născut. Opțiunea Lui n-a avut nimic de-a face cu voința lui Israel. La fel este și cu noi cei care credem. Suntem mântuiți printr-o promisiune pe care Tatăl a făcut-o Fiului Său, cu mult înainte ca noi să ne fi născut și acea promisiune nu are nimic de-a face cu așa-numita noastră „voință liberă”.

ALEGEREA REIESE CLAR DIN ÎNVĂȚĂTURA NOULUI TESTAMENT

Domnul nostru Isus Cristos a propovăduit doctrina alegerii. Ne vom restrânge doar la Evanghelia după Ioan, supranumită evanghelia pentru „oricine”. Anumite versete din Ioan sunt adesea folosite pentru a combate doctrina alegerii. Însă, nicio carte din Scriptură nu este mai clară decât Evanghelia lui Ioan atât în ce privește predestinarea absolută, cât și alegerea suverană.

Eu sunt păstorul cel bun și le cunosc pe cele ce sunt ale Mele, iar cele ce sunt ale Mele Mă cunosc pe Mine, tot așa cum Tatăl Mă cunoaște pe Mine, iar Eu Îl cunosc pe Tatăl. Iar Eu Îmi dau viața pentru oi. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu și vor fi o turmă și un Păstor. Ioan 10:14-16

Aceste cuvinte nu pot fi înțelese decât prin acceptarea alegerii necondiționate. Domnul nostru vorbește în contextul acesta despre un anume grup de persoane, care îi aparțin Lui, dar care la momentul răsirii acestor cuvinte erau pierdute (n.tr. spiritual vorbind) - „Mai am și alte oi”. Observați câteva aspecte prezentate foarte clar în textul de față: (1) Cristos consideră anumite persoane a fi „oile Sale” cu mult

înainte de a le mântui. Acele persoane Îi aparțin Lui în momentul de față, chiar dacă erau pierdute. (2) El afirmă că „și pe acelea trebuie să le aduc”. Nicio singură oiță nu va fi abandonată. (3) Domnul nostru este foarte sigur că fiecare oaie pierdută va „asculta de glasul Lui” și va veni la El. Acesta este harul suveran care alege și aduce pe fiecare în parte la credința în Cristos.

Dragul meu prieten, aceasta are de-a face doar cu alegerea suverană a lui Dumnezeu. Să ne uităm și la alte versete, dintr-un alt text – rugăciunea Domnului din Ioan 17. Remarcați expresia care se repetă:

Ioan 17:1, 2: Tată, a venit ceasul! Proslăvește-Ți Fiul, pentru ca și Fiul să Te proslăvească pe Tine, de vreme ce I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să le dea viață veșnică *tuturor celor pe care I i-ai dat Tu*.

Ioan 17:6: Le-am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor *pe care Mi i-ai dat din lume*. Erau ai Tăi și *Tu Mi i-ai dat*, iar ei au păzit Cuvântul Tău.

Ioan 17:9: Pentru ei mă rog; nu mă rog *pentru lume, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat Tu*, pentru că sunt ai Tăi.

Ioan 17:11, 12a: Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, iar Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește-i, în Numele Tău, *pe care Mi L-ai dat*, pentru ca ei să fie una, așa cum suntem Noi! Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău, *pe care Mi L-ai dat*.

Ioan 17:24: Tată, doresc ca acolo unde sunt Eu, să fie cu Mine și *aceia pe care Mi i-ai dat Tu*, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.

De șase ori în rugăciunea de Mare preot a Domnului nostru El Se referă la un anume grup de oameni care „i-au fost dați” de Tatăl. În versetul 9, Isus menționează specific că El *nu Se roagă pentru lume*, ci pentru aleșii Lui puși deoparte în lume și dăruii Lui ca turmă.

Poate cineva să-și închipuie că Cristos ar fi gata să moară pentru un om fără ca să Se și roage pentru el?

Să ne mai uităm la un pasaj din Evanghelia după Ioan. Întâlnim aici un verset-cheie, care este fără doar și poate, alături de Romani 8:28, unul dintre textele Bibliei citat adesea în mod eronat. Mulți evangheliști folosesc acest verset atunci când cheamă la mântuire, când solicită un moment de predare din partea ascultătorilor. Problema este că ei citează doar o jumătate de verset, adică cea de-a doua parte. Ei încep să citeze de la mijlocul versetului, dar ignoră începutul! Iată cum sună tot versetul:

Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine, iar pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni niciodată afară. Ioan 6:37

Remarcați că versetul conține un enunț complet, cu două afirmații distincte și interdependente. Ambele afirmații conțin adevăruri biblice particulare. Afirmațiile au legătura una cu cealaltă după tiparul cauză și efect. Așa cum am afirmat anterior, evangheliștii amintesc doar de o parte a afirmației. Cu brațele larg deschise, ei invită oamenii să iasă în față, în vreme ce declamă: „Isus a spus că *pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară.*” Din păcate, ei dau impresia că „a veni la Cristos” și „a ieși în față” este unul și același lucru. Este adevărat că Isus a spus aceste cuvinte: „pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară,” dar le-a spus-o ca pe o concluzie a frazei precedente. De ce putem fi siguri că oricine vine la Isus va fi acceptat? Pentru că aceia care vin fac asta doar pentru că sunt deja parte din turma Lui. Ei vin doar pentru că Tatăl îi atrage, iar El îi atrage pentru că ei au fost deja dăruți lui Cristos într-un legământ veșnic. „Cei ce vin” și „cei dați” sunt unii și aceiași. Cei care cred în voința liberă a omului (arminienii) nu vor avea libertatea de a predica din prima parte a textului din Ioan 6:37, despre „alegerea necondiționată”, așa cum un hiper-calvinist nu va predica din a doua parte a versetului, despre o ofertă liberă a Evangheliei. Trebuie să predicăm din amândouă jumătăți ale versetului, adică versetul luat în întregime – și, aș adăuga eu, predicați-le cu egal entuziasm și în ordinea adecvată, a textului.

„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine...” este adevărul central al alegerii suverane. Acesta ne asigură că în locașurile cerești nu vor fi

camere goale cu pânze de păianjeni prin colțuri, pentru că cineva n-a dorit să „ceară prin credință ceea ce Cristos a obținut deja pentru el”. Nu, nu, prietenul meu, ci fiecare dintre cei aleși va fi acolo. Păstorul îi va căuta, îi va găsi și îi va mântui pe fiecare. În cele din urmă, este în joc atât reputația Sa de Păstor, cât și planul și slava lui Dumnezeu Tatăl.

Cea de-a doua parte a versetului „iar pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni niciodată afară” – este mesajul adresat unei lumi pline de păcătoși pierduți. Nu contează cine ești sau ce ești sau ce-ai făcut – vino la Isus și vei fi primit. Chiar dacă nu te simți pregătit, vino oricum – vei fi acceptat. Iar dacă vei spune că nu te simți prea păcătos, lasă-mă să te-ntreb: scrie ceva în textul acesta despre faptul că trebuie să te *simți* îndeajuns de păcătos? Scrie doar atât: „Vino!”, asigurându-i pe cei ce dau curs invitației că – oricât s-ar simți de nevreznici – vor fi primiți.

Oamenii spun adesea: „Pastore, cum pot să împac alegerea cu oferta liberă a evangheliei? Cum pot merge împreună acestea două?” Iar eu le răspund că nu ai de ce să împaci doi prieteni; împaci doar pe cei care sunt adversari unul altuia, însă oferta liberă a evangheliei nu este un adversar al alegerii suverane. Cele două doctrine sunt prietene. Și pentru ca să le avem pe amândouă, eu declar insistent că Însuși Duhul Sfânt le-a pus alături împreună în Ioan 6:37. Întrebarea care trebuie pusă este: „Cum îndrăznești tu să încerci să le desparți?” Cum poate cineva să desfacă ceea ce Dumnezeu a pus împreună?

APOSTOLUL PAVEL A PROPOVĂDUIT ALEGEREA SUVERANĂ

Un întreg capitol din epistola lui Pavel către Romani se ocupă cu afirmarea suveranității absolute a lui Dumnezeu în alegere. Ne vom ocupa în detaliu de acel capitol când vom aborda obiecțiile aduse doctrinei alegerii. Vă propun acum un text care nu poate fi înțeles altfel decât ca promovând alegerea suverană în vederea mântuirii:

Însă noi Îi mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați iubiiți de Domnul, pentru că Dumnezeu v-a ales ca prim rod pentru mântuire, prin lucrarea de sfințire a Duhului și prin credința în adevăr. 2 Tesaloniceni 2:13

Să remarcăm cum este redat același verset într-o altă traducere din limba engleză (New International Version):

Noi trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiiți de Domnul, pentru că de la început Dumnezeu v-a ales să fiți mântuiți prin lucrarea de sfințire a Duhului și prin credința în adevăr.

Poate că aveți probleme în a înțelege adevărul acesta, dar nu trebuie să ne facem că nu-l vedem și nici să fugim de adevărul clar al Cuvântului lui Dumnezeu. Citiți încă o dată cu atenție aceste cuvinte, gândiți-vă la ele și rugați-L pe Domnul să vă ajute să înțelegeți și să credeți ce înseamnă. *Să nu vă fie niciodată frică să priviți la Cuvântul lui Dumnezeu!* Să nu ezitați niciodată să abordați pasajele „controversate”. Sunt unii care tratează anumite subiecte cu o atitudine de reproș la adresa Duhului Sfânt, ca și cum ar fi procedat greșit îngăduind să apară în Scriptură asemenea „chestiuni care creează confuzie”. *Nu „fugiți” de anumite versete sau pasaje din Scriptură, chiar dacă nu le înțelegeți!* Dar să revenim la textul nostru și să-l privim cu atenție.

În primul rând, apostolul *Pavel afirmă în mod apăsător că alegerea este „pentru mântuire”*. Atunci când eram înrolat într-o școală biblică am fost învățat că alegerea este o realitate, dar că nu are nimic de-a face cu mântuirea. Alegi să fii mântuit, pe baza propriei hotărâri, prin voință liberă și-apoi Dumnezeu alege în mod suveran domeniul sau locul unde vrea El să slujești. Însă n-ai putea băga o asemenea idee în textul nostru nici cu ciocanul pneumatic. Duhul Sfânt ne spune că alegerea este pentru *mântuirea* personală. Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire sau cum scrie în a doua variantă „să fim mântuiți”. Ce poate fi mai clar?

În al doilea rând, *trebuie să-I mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru că ne-a ales!* Alegerea este întotdeauna menționată în prezența

bucuriei. „*Binecuvântat să fie Dumnezeu... care.... ne-a ales...*” (Efeseni 1: 3, 4); „*Ferice de cel pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta.*” (Psalmul 65: 4a). Dacă adevărul alegerii suverane nu-ți face inima să tresalte, atunci fie nu înțelegeți ce înseamnă asta, fie ți-e inima împietrită. Ni se tot spune să laudăm omul pentru că a luat o decizie pentru Dumnezeu. Dar nu, de o mie de ori nu! Noi trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru convertirea omului și nu să-l laudăm pe om pentru alegerea pe care ar fi făcut-o! Priviți cu atenție textul.

În al treilea rând, textul acesta ne spune *de ce este necesar să predicăm despre alegere*. Aud spunându-mi-se: „De ce predici despre alegere, dacă vezi că sunt destui care nu sunt de acord cu aceasta?” Le răspund invariabil: „N-am de ales. Biblia îmi spune că „nu pot să n-o fac”. Trebuie să propovăduiesc doctrina alegerii și să-I dau slavă lui Dumnezeu că ne-a ales, altfel încalc cu bună știință Cuvântul.”

Alteori, aceiași oameni mă întrebă: „Dar de ce trebuie să predici atât de des despre alegere?” Acum, să-mi fie cu iertare: nu mi se pare că predic prea des pe această temă, dar și dacă predici o dată despre acest subiect, tot este prea mult pentru o persoană care nu crede. Bineînțeles că îi trimit și pe ei la același text – remarcați ce spune Pavel aici (2 Tesaloniceni 2:13): „mulțumim *întotdeauna* lui Dumnezeu” că ne-a ales. Mi-aduc aminte de cineva dintr-o biserică care mă antipatiza foarte tare pentru că susțin și predic doctrina alegerii. Fiica lui se convertise recent și cu toate acestea tot nu mă plăcea. Logodnicul fetei s-a întors și el la Dumnezeu și omul tot nu mă plăcea. Am avut bucuria să le dau binecuvântarea căsătoriei celor doi, iar în timpul ceremoniei le-am pus mirilor și aceste întrebări: „Credeti că Dumnezeu, în voia Lui suverană, v-a ales unul pentru altul? Credeti că a inclus în planul Lui absolut și acest eveniment?” După celebrare, omul s-a apropiat de mine, alb la față de mânie, și mi-a reproșat: „Nici măcar la un serviciu de căsătorie nu vă puteți abține să vorbiți despre suveranitatea lui Dumnezeu!”

Dar eu cred că noi ar trebui să predicăm, să ne rugăm și să mulțumim pentru suveranitatea lui Dumnezeu, să cântăm și să punem în

practica vieții credința noastră în suveranitatea lui Dumnezeu, oricând și prin tot ce facem. Cred că la asta se referea și Iacov, când a scris:

Ascultați acum voi care spuneți: „Azi sau mâine ne vom duce într-o anume cetate, vom sta acolo un an, vom face negoț și vom câștiga!” În schimb, ar trebui să spuneți: „Dacă Domnul vrea, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.” Pe când acum vă mândriți cu lăudăroșeniile voastre! Orice astfel de laudă este rea. Iacov 4:13, 15-16

Nu vedeți că Iacov ne găsește vinovați de păcat când vorbim despre dorințele și planurile noastre care nu țin seama de cunoașterea și controlul atotputernicului Dumnezeu? „Vă mândriți cu lăudăroșeniile voastre” din textul citat nu înseamnă altceva decât că gândim, vorbim și acționăm de parcă evenimentele zilei de mâine sunt în mâinile noastre și la latitudinea noastră.

Al patrulea lucru pe care e bine să-l reținem din textul nostru (2 Tesaloniceni 2:13) este legătura lui cu versetele care urmează. Dați-mi voie să vă redau tot pasajul:

Însă noi îi mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați iubiți de Domnul, pentru că Dumnezeu v-a ales ca prim rod pentru mântuire, prin lucrarea de sfințire a Duhului și prin credința în adevăr. La aceasta v-a chemat El prin Evanghelia pe care v-am vestit-o, astfel încât să aveți parte de slava Domnului nostru Isus Cristos. Așadar, fraților, rămâneți fermi și păstrați tradițiile în care ați fost învățați, fie prin cuvânt, fie prin scrisoarea noastră. 2 Tesaloniceni 2:13-15

Pavel nu doar că ne asigură că Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire, dar ne și expune mijloacele prin care Dumnezeu Își duce planul la îndeplinire. Noi am fost mântuiți prin (1) lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt. Asta înseamnă regenerarea care ne dă o inimă nouă și care ne face în stare să ne dorim sincer să credem. Lucrul acesta este cunoscut îndeobște sub denumirea de doctrina regenerării. (2) Apoi, am fost mântuiți prin „credința adevărului” (versetul 13b). Noi trebuie să ne naștem din Dumnezeu ca să fim în stare să credem și trebuie să credem ca să putem

fi mântuiți. Cu alte cuvinte, Dumnezeu care ne-a ales ca să fim mântuiți garantează că mântuirea va fi înfăptuită de Duhul Sfânt care ne însuflețește prin regenerare. Dumnezeu trimite și Evanghelia pe care s-o auzim și-n care să credem. Dumnezeu rânduiește și mijloacele care garantează finalul, dar rânduiește și finalul. 2 Tesaloniceni 2:13 este cu adevărat un text cu greutate al Scripturii.

Poate însă că textul cel mai bine cunoscut dintre cele care susțin alegerea este Efeseni 1:3-4, la care vă invit să aruncăm o privire:

Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Care ne-a binecuvântat cu orice fel de binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Cristos! În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui.

Este un text cât se poate de clar, care ne arată într-un sens că, dacă Dumnezeu a ales pe Israel să-I fie popor pământesc, biserica a fost aleasă ca popor spiritual special al lui Dumnezeu (cf. Exod 19:5-6; 1 Petru 2:9-10). Rețineți vă rog că Dumnezeu ne-a ales din veșnicie, cu mult înainte de nașterea noastră – mai precis: „înainte de întemeierea lumii”.

APOSTOLUL PETRU A PROPOVĂDUIT DOCTRINA ALEGERII

Următoarele două texte vorbesc și ele despre cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu:

Petru, apostol al lui Isus Cristos, către cei aleși – care locuiesc ca peregrini, împrăștiați în Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia – după preștiința lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Cristos ... (1 Petru 1: 1-2a)

... pentru că știți că nu cu lucruri pieritoare – argint sau aur – ați fost răscumparați din felul vostru de viață fără rost, moștenit de la strămoșii voștri, ci cu sângele prețios al lui Cristos, ca al unui

miel fără meteahnă și fără pată. El a fost ales înainte de întemeierea lumii, dar a fost arătat la sfârșitul vremurilor, pentru voi...
(1 Petru 1:18-20)

Una dintre obiecțiile aduse perspectivei noastre asupra alegerii este că „alegerea este în întregime bazată pe preștiință”, iar preștiința, după cum am menționat deja, este definită ca având sensul de „cunoașterea mai dinainte” sau capacitatea lui Dumnezeu de „a vedea în viitor și de a lua decizii bazate pe acea informație cunoscută mai dinainte.” Se spune că Dumnezeu ne-a ales pentru că a văzut că noi Îl vom alege pe El. Dacă vei face un studiu atent al cuvântului „preștiință”, vei vedea că expresia chiar înseamnă „iubit cu anticipație” sau „ales după bunul plac (în mod suveran)”. Dar să ne uităm deocamdată mai atent la pasajele din Petru amintite mai sus.

Traducerea în engleză NIV redă astfel expresia din 1 Petru 1: 1-2: „către aleșii lui Dumnezeu... care fuseseră aleși mai dinainte...” Se poate observa că traducerea NIV preferă în loc de „știința mai dinainte a lui Dumnezeu” expresia „aleși (sau iubiți) mai dinainte de Dumnezeu”. Am citat în mod intenționat cele două pasaje, pentru că avem o întrebare pentru cei ce susțin că motivul pentru care ne-a ales Dumnezeu a fost faptul că El a văzut în desfășurarea viitoare a istoriei ce vom face noi și că El a acționat pe baza acestor informații. Îndrăznește cineva să spună același lucru despre cunoașterea (sau desemnarea) „mai înainte de întemeierea lumii” a lui Cristos din versetul 20? Poate cineva să creadă că Dumnezeu a hotărât sau a ales să-L dea pe Cristos la moarte pe cruce, doar pentru că El, Tatăl, a privit în viitor și a văzut mai dinainte că Isus va fi de acord să-Și dea viața ca jertfă – iar pe baza acestei informații, a hotărât să-L trimită pe Cristos în lume ca să moară? Nu, sigur că nu! E o aberație! Textul din Fapte 2: 22-24 arată cât se poate de limpede că Dumnezeu Tatăl a hotărât mai dinainte, deliberat și conștient, moartea Fiului Său. Este de asemenea o aberație să spui că Dumnezeu ne-a ales pentru că a anticipat credința noastră în El. În același sens în care Cristos a fost hotărât mai dinainte să moară în același sens am fost și eu hotărât mai dinainte să fiu mântuit! Este cât se poate de simplu!

Știința mai dinainte a lui Dumnezeu în ce privește Biserica este asemenea preștiinței arhitectului în ce privește clădirea. Poate cineva să spună că o casă este cum este pentru că arhitectul a avut capacitatea să privească în viitor? El a „prevăzut” că un anumit contractor A va zidi clădirea. Și pentru că știa că acest contractor preferă blocurile de BCA în locul cărămizilor, arhitectul a trecut în plan BCA. Apoi, a „prevăzut” că – pentru proiectul electric – va interveni contractorul B, așa că a trecut în plan genul de corpuri de iluminat pe care știa că le va alege acesta. Și astfel, pentru că avea perfectă cunoștința despre stilul și preferințele fiecărui contractor, arhitectul a fost în măsură să proiecteze o clădire care arăta exact așa cum s-ar fi gândit fiecare dintre executanți. Vei zâmbi auzind așa ceva, nu? Și e normal să fie așa. Vei spune: „Arhitectul acesta știa până la ultimul detaliu cum trebuia să arate această casă pentru simplul fapt că el a fost cel care a proiectat-o! Antreprenorii și furnizorii au făcut ceea ce era trecut în planul făcut de arhitect!” Dragii mei, cu Biserica lucrurile stau la fel. Pentru aceleași motive, Dumnezeu a prevăzut în detaliu ce și cum va fi Biserica. El n-a avut deloc nevoie de mai multă preștiință că să proiecteze și să planifice biserica decât a avut arhitectul nostru ca să facă schița clădirii. Dumnezeu a știut cine va fi mântuit pentru simplu motiv că El i-a ales în mod suveran pe fiecare dintre cei ce urmau să fie salvați.

CUM M-A ÎNVĂȚAT DUMNEZEU DESPRE ALEGEREA SA SUVERANĂ

Dumnezeu S-a folosit de un fermier menonit dintr-o bisericuță de țară de lângă Lancaster, Pennsylvania, ca să-mi deschidă ochii și inima pentru a putea vedea și crede că alegerea suverană a lui Dumnezeu este un adevăr biblic. Acest bărbat ținea un studiu biblic miercurea seara și tocmai parcurgea Evanghelia lui Ioan. În providența Sa, Dumnezeu l-a îndemnat să se documenteze și din comentariul lui A. W. Pink asupra Evangheliei lui Ioan. Și iată care era pasajul analizat în acea seară:

Iudeii L-au înconjurat și I-au zis: – Până când ne mai ții sufletul în încordare? Dacă Tu ești Cristosul, spune-ne-o deschis! Isus le-

a răspuns: – V-am spus, dar nu credeți! Lucrările pe care le fac Eu în Numele Tatălui Meu, ele depun mărturie despre Mine. Însă voi nu credeți, pentru că nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează. (Ioan 10:24-27)

Fratele a pus două bucăți de carton pe două scaune separate. Pe una scria *au auzit și au crezut*, iar pe cealaltă *au auzit și n-au crezut*. Cele două scaune, etichetate în felul acesta, reprezentau cele două grupuri de oameni despre care se vorbea în pasaj. Trei întrebări au fost apoi puse și fiecareia i s-a răspuns prin cuvintele și expresiile folosite de Isus în discuția Lui cu acești iudei. Întrebările vizau tocmai această diferență: de ce unii au crezut, iar alții nu. Grija principală a fratelui era să arate motivul real care făcea diferența dintre cele două grupuri. De ce unii „au auzit și au crezut”, iar alții „au auzit și n-au crezut”? În ce consta diferența esențială dintre cele două grupuri de oameni?

Prima întrebare: „De ce *au refuzat* cei din primul grup să creadă Evanghelia?” Fratele a întors cartonașul pe care scria „au auzit și n-au crezut” și a scris pe spatele său „capre”. Cuvintele Mântuitorului din versetul 26 erau foarte clare. „Voi nu credeți, *pentru că nu sunteți din oile Mele*”. Era imposibil de argumentat împotriva înțeleșului unei afirmații așa de evidente. De ce nu au crezut? Cristos ne oferă răspunsul, „pentru că nu sunteți din oile Mele”. Cu alte cuvinte, dacă ar fi fost dintre oile Lui și nu capre, atunci ei ar fi putut auzi și ar fi putut crede. Iar faptul că nu au crezut dovedea tocmai faptul că ei erau capre și nu oi. Ceva mai devreme Isus învâța pe oameni același adevăr. De fapt cuvintele Lui din versetul 25, „V-am spus, dar nu credeți” probabil că fac referire la Ioan 8, acolo unde Isus le spune, Dacă ați fi copiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam... Voi faceți deci faptele tatălui vostru ... Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, atunci M-ați iubi, pentru că Eu de la Dumnezeu am ieșit și am venit. De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? *Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu!* Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul ...” (Ioan 8: 39-44). Oamenii aceștia nu doar că nu credeau, dar – cum a spus Cristos – nici *nu ar fi putut crede*. De ce? Pentru că nu erau „de la

Tatăl”. Ei nu erau „sămânța lui Avraam”. Cu alte cuvinte, nu făceau parte dintre *aleșii lui Dumnezeu*. Nu erau dintre oile Lui.

Asta nu înseamnă că ei ar fi vrut să creadă, dar Cristos nu le-a permis s-o facă. Una dintre caricaturile răutăcioase cu privire la perspectiva noastră sună cam așa, „Mulți ar dori să fie mântuiți, dar Dumnezeu îi refuză, pentru că nu sunt dintre cei aleși”. Asta-i cea mai mare minciună auzită vreodată! Noi credem și propovăduim că Dumnezeu a mântuit, mântuiește și va mântui totdeauna, fără excepție, pe orice păcătos care vine la El în numele lui Cristos! Nu, nu, semnificația versetului acestuia este că acei oameni erau cu totul incapabili să își și *dorească* să creadă din cauza depravării lor și că Dumnezeu a ales în mod suveran și drept să îi lase în acea condiție. Puteți observa atât în Ioan 10:26 cât și în Ioan 8:39-44 relația dintre „dacă” și „ar fi”. Cine și ce erau acești oameni a determinat ceea ce au făcut sau nu au făcut. Fratele nostru, fermierul menonit, ne-a reamintit că noi toți, fără excepție, ne-am născut cu aceeași natură și în aceeași stare de păcat și necredință.

A doua întrebare: „Dar de ce au crezut cei din celălalt grup?” Fratele a întors și celălalt cartonaș, iar pe el stătea scris *oi*. Întrebarea de față în mod logic se lega de prima, iar răspunsul Mântuitorului este foarte clar. Versetul 27 spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu...”. Fratele continua să insiste asupra contrastului dintre cele două cartonașe. „Evanghelia a fost auzită și de unii și de alții, dar unii au crezut, iar alții nu. De ce? Ce-a făcut să apară o așa diferență între cele două grupuri? De ce grupul identificate ca „oile Mele” au auzit și au crezut? Au fost mai buni la inimă? Au avut voințe mai puternice? Minți mai ascuțite? Nicidecum. Aceștia au crezut pentru că erau oi.”

Am înțeles! Așadar grupul „au auzit și au crezut” a procedat așa doar pentru că ei erau „oi”, pe când cei ce „au auzit și n-au crezut”, au făcut așa pentru că nu erau oi – ci capre. Din totdeauna am știut că Biblia separă oamenii în două clase: oi și capre. Totuși, trebuie să mărturisesc că n-am știut până în seara aceea de ce unii erau „oi”, iar alții nu, și nici n-am știut până atunci că eu crezusem Evanghelia doar pentru că fusesem ales în veșnicie să fiu oaie. Era cât se poate de clar, așa cum

arăta și alăturarea celor două cartonașe, că „oile” și cei ce „au auzit și au crezut” aparțineau aceluiași grup, așa cum „caprele” și cei ce „au auzit și n-au crezut” aparțineau aceluiași grup. Cu toate acestea, nimeni nu mi clarificase vreodată care era cauza și care efectul. Am crezut, așa cum fusesem învățat de învățătorii mei - susținători ai voinței libere, că eu alesesem să-mi schimb natura de oaie cu aceea de capră printr-un act al propriei mele „voințe libere”. O, cât de mult ar dori cei ce iubesc acest concept de „voință liberă” să facă Ioan 10:26 să însemne: „Nu sunteți oile Mele pentru că nu vreți să credeți. Dacă ați vrea să credeți, ați deveni oile Mele.” Dar, dragi prieteni, textul spune exact contrariul. Isus a spus: „Nu credeți *pentru* că nu sunteți oile Mele!”

Cea de a treia întrebare a celui frate învățător a completat adevărul evident al alegerii suverane a lui Dumnezeu, făcând totodată să amuțească pretențiile voinței libere ca factor decisiv în faptul că „am auzit și am crezut”; iată cum suna această a treia întrebare: „Conform cuvintelor Domnului din versetele 26 și 27, oare *auzirea și credința fac din tine „oaie”?* *Sau dimpotrivă, „auzi și crezi” pentru că ai fost deja ales să fii o „oaie”?*” Instantaneu, Dumnezeu mi-a dat răspunsul și am știut de-atunci care este cauza și care este efectul. Cuvintele Domnului Isus erau foarte clare. Duhul Sfânt m-a asigurat că auzisem glasul Păstorului celui Bun doar pentru că fusesem ales mai dinainte să fiu una din „oile” Lui. Venisem de bună voie la Cristos doar pentru că-I aparțineam Lui, în baza alegerii Sale suverane și pentru că El Își revendicase, prin puterea Lui, la momentul potrivit, ceea ce I se dăduse din veșnicie. Nu fusesem o capră care a ajuns oaie printr-o decizie a așa-numitei mele voințe libere, ci eram mai degrabă oaia pierdută care fusese găsită! Și am fost găsit tocmai pentru că am fost ales să fiu oaie din veșnicie. Nu, capra n-a devenit oaie, ci mai degrabă o oaie pierdută a fost găsită!

Cristos n-a devenit Păstorul meu atunci când m-a adus la pocăință și credință. El m-a căutat, m-a găsit și m-a adus la Sine, mântuindu-mă, numai pentru că Tatăl ceresc, în veșnicie, mă dăruise deja

Păstorului ca una din „oile” turmei Sale. Cuvântul „pentru că” din versetul 26 stipulează odată pentru totdeauna motivul pentru care există oameni care nu primesc vestea bună. „Oile Mele ascultă” din versetul 27 nu poate să însemne altceva decât că am auzit și am crezut pentru că eram din veșnicie oaie. Doar asta reiese din aceste texte! Dacă dețineți cumva o listă de „adevăruri incontestabile,” notați-vă pe ea și aceste două lucruri: (1) Numai aceia care au fost aleși din veșnicie să fie „oi” vor veni la Cristos și (2) Fiecare „oaie”, fără excepție, va veni la Cristos atunci când El o va atrage!

Mi-am simțit mintea și inima inundate cu acest adevăr uimitor: *Sunt unul dintre cei aleși de Dumnezeu din veșnicie!* De ce am auzit și am crezut Evanghelia? Știam răspunsul. Doar pentru că fusesem ales în Cristos înainte de întemeierea lumii. Nu fusesem mântuit pentru că crezusem, ci pentru că Acela care mă răscumpăraseră dinainte să mă fi născut m-a găsit și mi s-a revelat acum. Cristos m-a căutat pentru că-I aparțineam. Nu am devenit oaie în momentul în care m-a găsit, ci El m-a căutat și m-a găsit pentru că eram deja una din oile Sale pierdute.

În timp ce părăseam acea bisericuță din Lancaster County, mi-am ridicat privirile spre cer cu lacrimi în ochi; știam acum că mai înainte ca prima stea să-și fi trimis primele raze, Dumnezeu mă alesese în mod suveran ca oaie și-și propusese să mă atragă spre Sine și să-mi dea credință. Cu o inimă plină de laudă și recunoștință, constatam cum fiecare bucățică din mine conștientiza adevărul mântuirii mele prin alegerea suverană și plină de har a lui Dumnezeu. Știam că primisem viața veșnică doar pentru că Dumnezeu Tatăl mă alesese, pentru că Mântuitorul murise pentru mine și pentru că Duhul Sfânt îmi dăduse credință și o inimă nouă.

Până acum am văzut prin mărturia biblică că Scriptura ne învață explicit despre alegerea suverană și necondiționată a lui Dumnezeu și că există puncte diferite de vedere ale sfinților cu privire la acest subiect. Am văzut de asemenea care este înțelesul fundamental al cuvântului „aleși”, doctrina alegerii atât din Vechiul cât și din Noul Testament. Apoi ne-am uitat la învățătura coerentă și solidară a Domnului

și a apostolilor pe această temă a alegerii și nu în ultimul rând am văzut că Dumnezeu ne prezintă și ne convinge de adevărul că harul Său este suveran și în alegere.

Dorim acum să clarificăm alte câteva idei greșite și caricaturi ale adevărului. Unele din aceste argumente arată că mulți sfinți sinceri n-au luat niciodată cunoștință și n-au fost învățați clar despre adevărul alegerii, și că din păcate multe din aceste devieri sunt distorsiuni intenționate și dăunătoare ale adevărului divin, făcute de oameni care cred că știu mai bine. Primii sunt oameni evlavioși care au nevoie de ajutor și învățătură sănătoasă. Ceilalți sunt lupi îmbrăcați în piei de oaie, ale căror inimi nu au fost niciodată schimbate de harul suveran al lui Dumnezeu. Aceștia din urmă au nevoie să se smerească cu adevărat înaintea lui Dumnezeu cu pocăință și să fie convertiți.

ALEGEREA NU ESTE TOT UNA CU EVANGHELIA

Prima concepție greșită încurcă doctrina alegerii cu mesajul evangheliei. Sunt unii care cred că a predica evanghelia înseamnă a predica doctrina alegerii. Este adevărat că nimeni n-ar putea fi mântuit fără alegerea suverană a lui Dumnezeu, dar este la fel de adevărat că a predica doar această doctrină nu va converti pe nimeni. Noi credem că alegerea este ceea ce face ca evanghelia să fie eficientă, dar nu punem semnuri egal între alegere și evanghelie. Când temnicherul l-a întrebat pe Pavel: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”, răspunsul apostolului n-a fost: „Crede în doctrina alegerii și vei fi mântuit”. Când același Pavel a oferit în 1 Corinteni 15:1-4 un sumar al evangheliei pe care a propovăduit-o, el n-a menționat acolo cuvântul „ales” sau „alegere”. Mulți pastori, bine intenționați de altfel, din motive pe care nu e treaba mea să le discut, fac mai mult rău decât bine încercând să înalțe harul suveran al lui Dumnezeu în alegere – prezentându-l ca pe însăși evanghelia.

Nu am cunoștință de nici un verset care să prezinte mai clar doctrina alegerii, ca Fapte 13:48. Totuși, textul nu expune mesajul evangheliei; iată ce scrie acolo:

Neamurile s-au bucurat când au auzit lucrul acesta și au lăudat Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau desemnați pentru viață veșnică au crezut. (Fapte 13:48)

Este esențial să reținem că Luca nu ține aici o predică de evanghelizare, ci dă un *raport* asupra a ceea ce tocmai se întâmplase mai devreme, când Pavel vestise Evanghelia. Prima parte a capitolului conține mesajul evanghelistic la care se referă cuvintele „când au auzit lucrul acesta”. Miezul mesajului evangheliei, regăsit în versetele 37-40, este evanghelia apostolică. În acest mesaj spus păcătosului regăsim aspectele cu privire la moartea, îngroparea și învierea lui Cristos și garanția că toți cei care vor crede în mesajul respectiv vor fi iertați de păcate. Versetul 48 este raportul cu privire la rezultatele sau efectele pe care le-a generat Duhul Sfânt prin Evanghelia predicată în aceeași zi.

Cât de diferit sună raportul dat de apostolii Domnului față de ceea ce fac mulți din „evangheliștii” zilelor noastre. Apostolii I-au atribuit lui Dumnezeu meritul și cinstea pentru fiecare convertire. Apostolii „preamăreau Cuvântul Domnului”, pentru că știau că doar Cuvântul Domnului putea produce asemenea rezultate uimitoare. Rapoartele de azi sună cu totul altfel. Evanghelistul se fălește: „Am avut zece mâini ridicate azi” sau „Douăzeci de oameni și-au deschis inima și I-au dat lui Dumnezeu ocazia să-i mântuiască”. Trufia statisticilor din zilele noastre este consecința rezultatului credințelor acelora care spun că îmbinarea dintre puterea voinței libere a păcătosului și abilitatea predicatorului de „câștigare a sufletelor” produce în mod eficace convertirea. Apostolii nu cunoșteau astfel de afirmații nonsens cu privire la înălțarea omului și negarea lui Dumnezeu. Mai degrabă când venea vorba despre cauza credinței oricărui păcătos, ei puneau totul pe seama harului suveran al lui Dumnezeu care alege.

Mă uimește în același timp consecvența unora în a contesta adevărul harului lui Dumnezeu suveran în alegere. Keneth Taylor, în *Living Bible* – care este comercializată ca traducere, deși ea este de fapt o parafrazare – traduce Fapte 13: 48b în felul următor: „și toți câți au

dorit viața veșnică, au crezut.” În explicațiile de subsol, el oferă o altă alternativă pentru „au dorit” - „au fost dispuși”. De abia a treia variantă este „desemnați (rânduți)”. Nu e posibil să faci versetul să spună: „și toți câți *au dorit* viața veșnică, au crezut”. Aceasta nu este o parafrazare cu scopul de a înțelege mai bine adevărul transmis, ci mai degrabă o modificare deliberată a sensului, cu scopul de a ascunde sau distorsiona adevărul. Dacă „*au fost dispuși*” ar fi fost o traducere legitimă, dar nu este, tot n-ar răspunde la întrebarea de ce tocmai acești oameni fuseseră „dispuși” să creadă sau cine era responsabil de această „dispoziție” a lor. Faptul că Taylor a menționat totuși ca pe a treia opțiune expresia „rânduți să” arată că el știe adevărata semnificație a textului. Mai demonstrează de asemenea pornirea sa îndârjită împotriva adevărului harului suveran al lui Dumnezeu – prin faptul că și numește interpretarea „traducere”.

Spurgeon răspunsese însă distorsiunilor lui Taylor cu mult înainte ca ele să fi fost făcute. Marele predicator baptist a explicat atât de bine Fapte 13:48 astfel:

S-au tot făcut încercări să se arate că aceste cuvinte nu vorbesc despre predestinare, dar aceste încercări sunt atât de jalnice și produc atâta stricăciune, încât n-am să-mi irosesc timpul răspunzându-le... De vreme ce scrie clar: „*Și toți cei ce erau desemnați pentru viață veșnică au crezut*” n-am de ce să răstălmăcesc textul, ci am să dau slavă harului lui Dumnezeu, din care-și trage credința fiecare... Nu este Dumnezeu Cel care dăruiește dispoziția de a crede? Dacă oamenii sunt desemnați să obțină viața veșnică, nu El este Cel care dă după fiecare caz această dispoziție? Este greșit pentru Dumnezeu să dea har? Sau, dacă este corect să dea har, este greșit să-și PLANIFICE cui să-l dea? Ați vrea mai degrabă să îl dea la întâmplare? Dacă e corect ca Dumnezeu să dea azi harul cu un scop, a fost la fel de corect să-l și planifice dinainte, adică – de vreme ce El nu se schimbă – să-l planifice din veșnicie.

Comentariul lui A.W. Pink este la fel de clar și concis:

Multe artificii și argumentări au fost puse în joc pentru a știrbi tăișul ascuțit al acestui verset biblic și pentru a denatura adevăratul înțeles al acestor cuvinte – dar au fost irosite în zadar, pentru că nimic nu va fi în măsură să împace gândirea omului firesc cu acest pasaj (și altele similare): „... și toți cei ce erau desemnați pentru viață veșnică au crezut.”

Sunt patru lucruri pe care le putem învăța de aici. În primul rând, învățăm că a crede este consecința, și nu cauza deciziei divine. În al doilea rând, învățăm că doar un număr limitat au fost „toți cei ce erau desemnați” – pentru că dacă toți oamenii, fără excepție, ar fi fost rânduiți pentru aceasta, atunci n-ar mai fi avut sens cuvintele „toți cei ce.”

În al treilea rând, învățăm că această „rânduire” a lui Dumnezeu nu este doar în vederea unor privilegii exterioare, ci are ca final „viața veșnică,” nu spre slujire, ci spre mântuire. În al patrulea rând, învățăm că „toți cei rânduiți/desemnați să capete viața veșnică” – și nici unul mai puțin – vor crede cu siguranță.

Vă reamintesc că alegerea nu este Evanghelia, ci este ceea ce face ca Evanghelia să fie eficientă. Dacă n-ar fi fost alegerea suverană a lui Dumnezeu, am putea predica Evanghelia până ne-ar cădea limbile din gură și nici un suflet n-ar fi mântuit. Tot la fel, am putea predica și învăța despre alegere în fiecare duminică, toată viața – dar dacă nu propovăduim și Evanghelia nici o convertire nu se va produce.

Trebuie să înțelegem că cineva poate să predice un mesaj bun despre alegere și să nu amintească nimic de evanghelie; sau să prezinte în termeni foarte clari evanghelia fără a menționa nimic de alegere. Totuși, trebuie să precizăm că – înainte de orice – nici un mesaj în al cărui conținut există cu adevărat o prezentare biblică a evangheliei nu va putea contesta sau contrazice adevărul alegerii suverane, și de asemenea nici o predică biblică despre alegere nu va putea vreodată să contrazică sau să pună într-o lumină proastă nici Evanghelia, nici proclamarea ei liberă și fără limite tuturor păcătoșilor.

„DAR ALEGEREA NU-I CORECTĂ!”

Acum câțiva ani, petreceam un week-end cu un grup de studenți. În timpul unei discuții, cineva a ridicat și problema predestinării și alegerii. O tânără a întrebat: „Unde menționează clar Biblia că Dumnezeu alege după voia Lui pe unii, ca să fie mântuiți?” Am rugat-o să citească Romani 9 cu voce tare. Ea a făcut o scurtă pauză, cu o față uimită și-apoi a început să citească rar: „Cu toate că cei doi gemeni nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine nici rău...”, dar când a ajuns la versetul 13 și a citit: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”, s-a oprit și a exclamat: „Dar nu-i corect!” Am rugat-o să citească și următorul verset: „Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum!” Ea avea o traducere modernizată care spunea: „Veți obiecta și veți spune: Dar nu este corect!” La care fata, surprinsă, a adăugat: „Exact asta am spus!”

Vă rog să mă ascultați cu atenție... Dacă respingeți doctrina alegerii pe baza faptului că nu vi se pare corect, folosiți o obiecție căreia *Scriptura i-a răspuns deja!* În momentul în care spui „alegera este incorectă”, admiți că nu ești de acord cu învățătura lui Pavel din Romani 9:11-13, pe care el a inclus-o aici tocmai pentru că anticipase obiecțiile pe care le vor avea oponentii săi. În răspunsul său, Pavel nu face nici un pas înapoi, nici nu înmoaie tonul, ci afirmă cu tărie că Dumnezeu are tot dreptul să arate milă celor pe care-i alege pentru aceasta.

Tânăra a continuat să lectureze Romani 9 și a ajuns în curând la versetul 18: „El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.” Revoltată, a exclamat: „În cazul ăsta, omul nu mai poate fi tras la răspundere. E doar un robot!” Am rugat-o să citească următorul verset care spune: „Dar îmi vei zice: „Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voii Lui?” Traducerea modernă pe care o folosea tânăra spunea așa: „Vei zice: Atunci omul nu poate fi făcut răspunzător!” La care biata fată a exclamat: „Am spus iarăși ce spune textul” Dați-mi voie să spun din nou: dacă respingeți doctrina alegerii pentru că socotiți că îl transformă pe om în robot, folosiți o obiecție căreia *Scriptura i-a răspuns deja!* În momentul în care spui: „alegera îl eliberează pe

om de răspundere” admiți că nu ești de acord cu apostolul Pavel, care a scris în Romani 9: 18: „El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.” Vedem din nou că Pavel nu-și îmblânzește expresia, ci declară dreptul Olarului de a modela după buna plăcere a voii Sale lutul pe care-l alege, adică omul păcătos.

Ambele obiecții menționate mai sus uită de căderea lui Adam și de doctrina totalei depravări omenești. Ele îi consideră pe oameni ca și cum ar fi fost creați păcătoși de Dumnezeu, în loc să-și aducă aminte că noi toți am ales să păcătuim în Adam. Dați-mi voie să folosesc o ilustrație care să arate cât de ridicole sunt aceste obiecții.

Să zicem că o doamnă bogată din orașul vostru hotărăște să adopte doi sau trei orfani. Le dă numele ei, le dăruiește dragostea și averea ei. Toată lumea în localitate automat va începe să o acuze de răutate și nedreptate pentru că înfiat trei în loc de zece orfani. Știți că nu se va întâmpla așa. Dimpotrivă, toți o vor aprecia pentru gestul ei, cu atât mai mult cu cât ea *nu era obligată să adopte vreun orfan!* Dar, dacă Dumnezeu alege doar *câțiva* păcătoși, deși ar fi putut foarte bine să ne ignore pe toți pentru că El nu datorează niciunui păcătos decât moartea, El devine nedrept sau rău înaintea oamenilor. Dacă în cazul doamnei generoase care a adoptat niște orfani apreciem fapta ei bună, în cazul lui Dumnezeu care alege niște păcătoși unii oameni ignoră harul Lui și mânjesc caracterul Lui.

Scriitorii Bibliei spun foarte puține despre partea întunecată a alegerii, numită respingere, pentru simplul fapt că nu sunt deloc surprinși că Dumnezeu îi lasă pe unii păcătoși să piară. Autorii Scripturii sunt mereu uimiți de faptul că Dumnezeu a ales pe *cineva să fie mântuit* și sunt chiar și mai uimiți că Dumnezeu i-a ales în mod suveran și *pe ei*.

De vreme ce obiecția de „incorectitudine” la adresa lui Dumnezeu este așa de comună și face apel ușor la sentimentalisme, trebuie să mai adăugăm ceva aici. Un bun prieten de-al meu s-a ocupat de acest subiect al alegerii, pe care l-a predat la niște clase de școală duminicală. La un moment dat, era cu un grup de șapte tineri în clasă. Prietenul meu, Bob

Dittmar, a scos un plic din buzunar și le-a spus: „În acest plic este o hârtie de un dolar. Am să aleg pe unul din voi și-i voi dăruia acest plic. Credeți că am acest drept să aleg pe unul din voi?” Toți copiii au fost de acord că, de vreme ce erau banii lui, avea dreptul să procedeze cum voia. Atunci Bob a dat plicul unuia din ei. Băiatul a luat plicul, l-a deschis, a luat bancnota de un dolar și i-a mulțumit lui Bob. Acesta i-a întrebat pe ceilalți cum se simt acum, că nu au primit și ei un dolar – nici unul din ei nu era supărat. Fiecare ar fi fost desigur bucuros să fi fost el alesul, dar nu erau supărați, pentru că prietenul meu alesese să facă ce voise el cu banii lui.

Atunci, Bob a mai scos două plicuri din buzunar și le-a dat unor fetițe; cele două copile le-au deschis, au luat banii și au spus frumusețel „Mulțumesc”. Întrebați iar cum se simt, ceilalți patru au răspuns: „Ceva nu e în regulă!” Cei trei cu banii în buzunar susțineau că totul fusese corect și normal, de vreme ce erau banii lui Bob și el nu era cu nimic dator nimănu. Prietenul meu a mai dat altor trei câte un plic – și acum șase copii din șapte aveau câte un dolar în buzunar. Atunci Bob a întrebat-o pe fetița care nu primise nimic cum se simțea, la care ea a replicat imediat: „M-ați păcălit! Nu-i corect!” Ceilalți șase copii i-au amintit că și ea fusese de acord la început că proprietarul banilor are dreptul să aleagă pe oricare dintre ei, pentru că nu datora nimic nici unuia din ei. Era vorba de un dar și nimeni nu-l putea acuza pe Bob că fusese incorect. Cu toții credeau cu tărie în dreptul suveran al lui Bob de a alege să dea banii cui voia – de vreme ce erau ai lui și nu datora nimănu nimic!

Atunci, Bob i-a dat și ultimei fetițe un plic, iar când aceasta l-a deschis, a descoperit o hârtie de 5 dolari. Ghiciți ce-au strigat în cor ceilalți șase: „Nu-i corect! Ne-ați păcălit!” Prietenul meu le-a spus atunci: „Nu sunteți voi aceleași persoane care acum câteva clipe ați convins-o pe fată că nu trebuie să se simtă înșelată, pentru că nu eram obligat să dau nimănu nimic? Cum de v-ați dat seama deodată că v-am păcălit pe voi, dacă nu vă datoram nimic? Și-n plus, aveți în buzunar un dolar, pe care nici nu l-ați câștigat, nici nu l-ați meritat”

Sunt convins că vă dați seama acum că argumentul „nu-i corect!” este de-a dreptul ridicol. Ceea ce face situația și mai dificilă este tocmai faptul că Dumnezeu oferă în mod gratuit păcătoșilor o iertare completă de păcate doar dacă ei ar fi gata să o primească; dar cu toții fără excepție ar spune „Nu!”, dacă nu ar fi harul suveran al lui Dumnezeu.

DE CE ÎI PREDESTINEAZĂ DUMNEZEU PE UNII PENTRU IAD?

Cel mai simplu răspuns dat acestei idei preconcepute este următorul: DUMNEZEU NU FACE LUCRUL ACESTA! Dumnezeu NU predestinează pe unii să meargă în iad. Este o sperietoare pe care predicatorii care nu împărtășesc doctrina alegerii o ridică înaintea audienței. În loc să-și bată capul cu pasaje din Scriptură precum cele pe care le-am menționat, ei mai degrabă fac afirmații lipsite de judecată ca cele de mai sus. Tot ce-avem de făcut este să-i întrebăm: „Nu v-a vorbit nimeni niciodată despre un om numit Adam care a ales păcatul în mod deliberat, târând astfel întreaga omenire în stricăciune?” Cum ar putea oare Dumnezeu să predestineze pentru iad pe cineva care oricum *merge într-acolo, în ritmul impus de propria lui „voință liberă”*? Venirea lui Cristos pe pământ n-are nimic de-a face cu faptul că unii vor ajunge în iad. De fapt, venirea Lui îi afectează doar pe cei ce merg în cer. Toți oamenii erau deja pierduți cu mult înainte să fi venit Isus pe pământ. Moartea Lui n-are nimic de-a face cu condamnarea vreunui om. Dacă Cristos n-ar fi venit și n-ar fi murit, toți oamenii ar fi ajuns pe drept în iad. Cum ar putea ca venirea și moartea Lui să aibă de-a face cu fiii lui Adam care sunt păcătoși pierduți? Mai bine puneți întrebarea altfel: „De ce predestinează Dumnezeu pe unii PĂCĂTOȘI să meargă în cer?” și-n felul acesta discutăm despre cu totul altceva.

Alegerea nu trimite pe nimeni în iad, dar îi duce pe unii în cer. Dacă i-am putea scoate din iad pe toți păcătoșii care sunt acum acolo sau care vor fi vreodată acolo, nici unul din ei n-ar blama doctrina alegerii pentru că au ajuns în iad. Așa-numiții „păgâni” care se presupune că „n-au auzit niciodată” Evanghelia, vor spune: „Mărturia mea este cuprinsă în Romani 1. N-am urmat nici lumina pe care mi-a dat-o

Dumnezeu și nici conștiința mea. M-am împotrivit în mod deliberat adevărului. În inima mea, știam – când am tăiat copacul și am folosit o jumătate din trunchi să fac focul și cealaltă jumătate să fac un idol – că era vorba de același lemn”

Evreul va zice: „Sunt în iad pentru că n-am urmat lumina pe care a dat-o Dumnezeu neamului meu. Am crezut că e de-ajuns să fiu din poporul ales și nu m-am pocăit și nu am crezut în Evanghelia care-mi promitea un Mântuitor”. Și-am putea continua așa la nesfârșit, ascultând mărturie după mărturie, ca să ne dăm seama că fiecare păcătos pierdut își va acuza propria inimă rea pentru starea lui pierdută. Nici măcar un singur suflet aflat în iad nu va putea spune: „Am vrut să fiu mântuit de păcate, dar Dumnezeu nu m-a mântuit pentru că nu eram unul din cei aleși”. Însuși tronul de har și îndurare s-ar face praf și pulbere dacă așa ceva ar fi adevărat.

Totuși, trebui să adăugăm imediat că și reversul este adevărat cu privire la cei din ceruri. Aduceți oricare din sfinții care-I dau zi și noapte slavă lui Dumnezeu în rai și nici unul nu-ți va spune: „Sunt aici datorită voinței mele libere. Mă bucur de bogățiile slavei și îndurării, pentru că am ales să-L las pe Isus să mă mântuiască” Nu! Singurul fel de cântare din ceruri va fi pentru totdeauna așa:

*Nu pentru că eu Te-am vrut, căci n-ar avea-nțeles;
Această inimă încă te-ar respinge, dacă Tu nu m-ai fi ales.
Din groapa de păcate Tu m-ai ridicat și m-ai eliberat,
din veșnicie-ai rânduit, pe veci să fiu salvat.*

*Harul suveran m-a mântuit și mintea mi-a convins;
orb aș fi fost pe veci, de duhul lumii-nvins.
Cu nimic nu vin naintea Ta, tânjind doar după haru-Ți
nemărginit;
aceasta știu și de-aia Te iubesc: că-ntâi Tu m-ai iubit!*

DAR ALEGEREA SE BAZEAZĂ PE PREȘTIINȚA LUI DUMNEZEU

Acesta este argumentul preferat al „fundamentalistilor fideli Scripturii” din zilele noastre. „O, da, Dumnezeu a ales într-adevăr spre mântuire pe unii păcătoși, dar alegerea Lui se bazează pe capacitatea Lui de a vedea mai dinainte care dintre păcătoși v-or fi gata de bună voie să accepte Evanghelia. Apoi Dumnezeu pe baza acestei informații cunoscute alege pe cei care vor fi gata să îl aleagă pe El. Romani 8:29 ne arată asta foarte clar!” Acesta-i un fel de mare preș pe care Armini-enii îl folosesc să ascundă sub el adevărul doctrinei alegerii. Problema însă este marea ridicătură de sub preș care n-are cum să treacă neobservată.

În primul rând, sunt total de acord că Dumnezeu poate să privească în viitor. Cu toate acestea, El n-a găsit încă pe nimeni cu dorința de a crede. Nu există nici o „credință văzută mai dinainte”. Romani 3:11-12 ne arată exact ceea ce a văzut de fapt Dumnezeu mai dinainte:

Nu există nici unul care să aibă pricepere! Nu există nici unul care să-L caute pe Dumnezeu. Toți s-au rătăcit, cu toții au devenit buni de nimic! Nu mai există nici unul care să facă binele, nici unul măcar!

E cu neputință să găsești o metodă prin care Dumnezeu să prevadă mai dinainte vreo dorință a cuiva de a-L căuta pe Dumnezeu din mulțimea de oameni pe care Pavel ne-o descrie în aceste versete. Nu este *nici unul* și asta înseamnă într-adevăr „nici unul măcar” care să dorească să-L caute pe Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să-l caute. Singura credință, pe care Domnul o prevede în cineva, este credința pe care El hotărăște să o dăruiască acelei persoane.

Preștiința nu este un atribut al lui Dumnezeu care să-I dea abilitatea Acestuia să vadă în viitor. Sigur că El poate face asta. Când Biblia spune că Dumnezeu cunoaște mai dinainte, înseamnă că Dumnezeu își planifică să *facă ceva*. Preștiința nu înseamnă doar că Dumnezeu poate să vadă ceva în viitor, ci ea este un *act al lui Dumnezeu*. Dumnezeu

prevede doar ceea ce este sigur că se va întâmpla și nici măcar un singur lucru din ce se va întâmpla nu se consumă dacă Dumnezeu nu l-ar fi hotărât mai dinainte. Nu se întâmplă nimic în afara planului hotărât de Dumnezeu mai dinainte.

Este imposibil pentru oricine, chiar și pentru Dumnezeu, să știe mai dinainte cu siguranță că ceva este pe cale să se întâmple dacă acel ceva nu se va întâmpla cu o siguranță de 100%!

Dacă este cu adevărat cunoscut mai dinainte nu poate exista nici o piedică posibilă care să oprească consumarea aceluia eveniment. De aceea nici tu, nici eu nu putem fi siguri de vreun lucru în perspectiva viitorului. Nu putem administra cum se cuvine nici măcar una dintre circumstanțe, ca să nu mai spunem că pentru cele mai multe n-avem nici un pic de control asupra lor. Multe necunoscute pot împiedica împlinirea planurilor sau scopurilor noastre. Doar Dumnezeu cunoaște mai dinainte, pur și simplu pentru că doar El poate aranja lucrurile astfel încât ele chiar să aibă loc. Dumnezeu controlează fiecare împrejurare. De aceea Romani 8:28 aduce atâta mângâiere. **Dacă omul ar avea cu adevărat „voință liberă”, atunci nici măcar Dumnezeu n-ar putea fi absolut sigur de nimic, de vreme ce omul s-ar putea răzgândi în ultima secundă.**

Cuvântul „a cunoaște” înseamnă de fapt „a iubi”. Să ne uităm la câteva versete în acest sens:

Numai pe voi vă cunosc dintre toate clanurile pământului; de aceea vă voi și pedepsi pentru toate fărădelegile voastre. (Amos 3:2)

Este evident că Dumnezeu „știe tot despre fiecare neam în parte”, dar El l-a *cunoscut*, adică l-a *iubit*, în special pe Israel. Acest text ne spune așadar că Dumnezeu l-a cunoscut, l-a iubit și l-a ales doar pe Israel dintre toate celelalte națiuni.

Dacă însă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, atunci el este cunoscut de către Dumnezeu. (1 Corinteni 8:3)

Aici, „a iubi” și „a cunoaște” sunt folosite interschimbabil.

Atunci le voi spune limpede: „Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!” (Matei 7:23)

Acest verset nu lasă câtuși de puțin să se înțeleagă că Isus n-ar fi cunoscut „ce le putea pielea” celor despre care vorbea. Ei de fapt au fost respinși tocmai pentru că Isus cunoștea totul în ceea ce-i privește. El cunoaște în detaliu totul, despre fiecare persoană sau popor. Ce vrea să spună Isus aici este că El nu i-a cunoscut *din perspectiva iubirii* pe cei despre care vorbea; nu i-a iubit răscumpărător. Într-un anume sens, nu este nici pe departe atât de important faptul că noi Îl cunoaștem pe Domnul, cât este de important faptul că *El ne cunoaște pe noi!*

Căci Domnul cunoaște calea celor dreți; calea celor răi însă duce la pieire. (Psalm 1:6)

Iarăși, este evident că Dumnezeu vede și cunoaște tot ceea ce fac oamenii răi, așa cum știe și vede ce fac și cei evlavioși. Totuși, Dumnezeu *cunoaște* sau privește *cu dragoste*, calea celor neprihăniți.

Am putea da la iveală multe alte texte care dovedesc limpede că „a cunoaște” înseamnă „a iubi”. Când Dumnezeu cunoaște pe cineva, înseamnă că iubește acea persoană. Iar când cunoaște „mai dinainte” pe cineva, Dumnezeu îl și iubește mai dinainte. Cuvântul „preștiință” are același înțeles cu cuvintele „a alege” sau „a selecta.” „Pre”-știința (sau „cunoașterea mai dinainte”) a lui Dumnezeu este „dragostea Lui mai dinainte” față de o persoană sau alegerea Sa suverană exercitată asupra acelei persoane. Când Dumnezeu cunoaște mai dinainte o persoană, asta înseamnă că El o cunoaște în sensul unei iubiri speciale a alegerii. Înseamnă că El o alege spre mântuire.

În capitolul următor, vom arăta câteva efecte ale doctrinei alegerii în viața și lucrarea apostolului Pavel. La puțină vreme după ce am înțeles adevărul harului suveran, am început să studiez efectele doctrinei alegerii în viața și lucrarea apostolului Pavel. Am încercat să mă uit bine și să analizez fiecare dintre ocaziile în care apostolul s-a referit la alegere, predestinare, chemare etc. Am fost uimit să constat cum

viața și lucrarea apostolului neamurilor nu doar că a stabilit clar adevărul harului suveran, ci a și combătut cele mai multe dintre obiecțiile pe care le ridică unii și alții la conceptele de alegere sau predestinare. În continuare veți găsi lucrurile pe care le-am descoperit.

PAVEL A ATRIBUIT PROPRIA SA ÎNTOARCERE LA DUMNEZEU, PRECUM ȘI A CELOR CONVERTIȚI PRIN EL – ALEGERII SUVERANE A LUI DUMNEZEU!

Pavel n-a menționat nici măcar o dată așa-numita „voință liberă” atunci când a făcut referire la întoarcerea la Dumnezeu a unuia sau altuia. El n-a considerat niciodată voința ca factor decisiv în mântuirea cuiva. Asta nu înseamnă că omul nu trebuie să dorească să creadă, ci doar că apostolul Pavel a socotit această dorință ca un dar de la Dumnezeu și nu un efect al așa-zisei „voințe libere” a omului. Remarcabilă este bucuria pe care o încearcă Pavel ori de câte ori acordă meritul cuvenit persoanei cuvenite pentru mântuire. El dă întotdeauna laudă lui Dumnezeu și harului Său suveran în alegere pentru fiecare convertire.

În primul rând, Pavel nu uită să-L slăvească pe Dumnezeu pentru *propria sa convertire*. Experiența întoarcerii la Dumnezeu a lui Pavel este redată de câteva ori în Fapte și în epistole. În fiecare caz, lui Dumnezeu I se recunoaște meritul exclusiv, de la un capăt la altul, pentru mântuirea lui Pavel. Iată una din mărturiile sale:

Dar când Dumnezeu, Care m-a pus deoparte încă din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, a dorit să-L descopere pe Fiul Său în mine, ca să-L vestesc printre neamuri, nu am cerut imediat sfatul unui om ... (Galateni 1:15-16)

Notați cât de izbitoare este diferența dintre tonul acestei evocări și toate acele așa-zise mărturii pe care le auzim azi: „Am decis să-I dau Domnului o șansă!”, „Sunt fericit că am vrut sa-L las pe Dumnezeu să mă mântuiască!” Rețineți următoarele: (1) Convertirea lui Pavel nu s-a întâmplat când „a decis Pavel să-I dea Domnului o șansă”, ci când

„Dumnezeu... a găsit cu cale...” (2) Nu s-a întâmplat când s-a decis Pavel zicând „mi-am deschis inima și L-am lăsat pe Isus să intre înăuntru”, ci când (a) „Dumnezeu... m-a *chemat* (m-a regenerat) prin harul Său,” și când (b) Dumnezeu S-a hotărât „să-L *descopere* în mine *pe Fiul Său*”. O inimă nouă nu este rezultatul voinței omului mort de a fi adus la viață, ci este rezultatul direct al revelației divine a Duhului Sfânt, care are puterea să dea o inimă nouă omului mort în păcat. (3) Pavel n-a avut nevoie de un sfătuitor, consilier sau stimulent care să-l convingă că are nevoie de mântuire. El n-a trebuit să se lase influențat de convingerile altora, și n-a fost nevoie să fie asigurat că „Isus a intrat cu adevărat în inima ta”. Când Domnul Slavei ia cu adevărat chip în inima unui biet păcătos, acesta își dă instantaneu seama că s-a întâmplat ceva uimitor. Dacă un păcătos trebuie bătut la cap și convins să creadă că Isus „a venit cu adevărat în inima” lui, nu am fi îndreptățiți să ne întrebăm dacă chiar a meritat să ai o astfel de experiență?

Interesant de observat cât de insistent este Pavel cu cititorii lui să-i facă să înțeleagă că nu voința lui, ci voia și planul suveran al lui Dumnezeu au fost cele care au dus la convertirea lui.

Dar acum, când Îl cunoașteți pe Dumnezeu sau, mai degrabă, sunteți cunoscuți de Dumnezeu ... (Galateni 4:9a)

Remarcați că acest „sau, mai degrabă, sunteți cunoscuți de Dumnezeu...” este o precizare valoroasă, deliberată și bine plasată în frază. Este ca și cum Pavel ar fi zis: „Nu vreau să mă înțelegeți greșit! Sigur că este vital să-L cunoști pe Dumnezeu, dar Îl cunosc (iubesc) pe Dumnezeu numai pentru că El m-a cunoscut (iubit) mai întâi”. Acum, am putea parafraza cuvintele lui Pavel astfel: „Chiar dacă vreun adept entuziast al „voinței libere” crede că sunt de acord cu el, precizez din nou: cred cu tărie că harul lui Dumnezeu este suveran în alegere. Am fost cunoscut de Dumnezeu cu foarte mult înainte de a-L cunoaște eu pe El.”

În al doilea rând, toți care s-au întors la Dumnezeu prin el au fost mântuiți exclusiv datorită alegerii. Pavel nu este câtuși de puțin ambiguu cu privire la motivul pentru care unii răspuseseră la predi-

care Evangheliei, iar alții nu. El a menționat întotdeauna cu toată claritatea că pentru orice convertire numai Dumnezeu merită slava și lauda. De vreme ce Pavel era convins că doar harul suveran al lui Dumnezeu era responsabil de întoarcerea la Dumnezeu a fiecăruia dintre cei ce primeau evanghelia, el atribuia toate meritele și dădea toată slava lui Dumnezeu. Iată un text semnificativ în acest sens:

Însă noi Îi mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați iubii de Domnul, pentru că Dumnezeu v-a ales ca prim rod pentru mântuire ... (2 Tesaloniceni 2:13a)

Traducerea NIV redă astfel: „v-a ales să fiți mântuiți...” Ne-am mai ocupat de acest text și-n primul capitol al acestei broșuri. Și spun asta doar ca să reamintesc și să subliniez că Pavel nu i-a felicitat nicio dată pe păcătoșii mântuiți pentru alegerea lor înțeleaptă sau pentru bunul simț sau inspirația de a-L accepta pe Cristos, nici nu s-a umflat de mândrie și nici n-a lăudat vreun alt vestitor sau lucrător pentru „mesajul nemaipomenit”. Pavel a recunoscut că tot meritul Îi aparține exclusiv lui Dumnezeu pentru fiecare om mântuit de la început până la sfârșit, inclusiv pentru darul credinței.

Mai departe, apostolul Pavel nu numai că a atribuit doar lui Dumnezeu meritul pentru convertirea sa și-a celor întorși la Dumnezeu prin el, ci a făcut acest lucru pentru toate convertirile. Fapte 13:48 este o afirmație care privește întoarcerea la Dumnezeu în general. Și despre acest verset am mai vorbit și-am remarcat mai înainte cât de diferit este acest raport de statisticile contemporane de genul: „În ultima săptămână am avut zece oameni care au luat decizia de a-L urma pe Dumnezeu!” Scopul pentru care fac din nou această menționare este să subliniez că prin aceasta apostolul Pavel atribuie în mod deliberat slava cuvenită exclusiv harului lui Dumnezeu suveran în alegere ca singură cauză a tuturor întoarcerilor la Dumnezeu. „Voința liberă” a omului n-are loc în această imagine:

Neamurile s-au bucurat când au auzit lucrul acesta și au lăudat Cuvântul Domnului.

Și toți cei ce erau desemnați pentru viață veșnică au crezut.
(Fapte 13:48)

PREDESTINAREA A FOST FUNDAMENTUL VIEȚII ȘI CHEMĂRII ÎN LUCRARE ALE LUI PAVEL

Cât de ciudat pare să citești ce a scris Pavel despre efectul pe care l-a avut adevărul harului lui Dumnezeu suveran în alegere asupra sa și slujirii sale și apoi să auzi creștini sinceri spunând: „N-ar trebui să vorbim despre alegere și predestinare pentru că sunt niște doctrine periculoase.” Oamenilor acestora le este teamă să nu-i rănească cu astfel de „bucate tari” pe cei de curând întorși la Dumnezeu și le este și mai teamă ca păcătoșii pierduți să nu fie descurajați auzind despre aceste manifestări ale suveranității lui Dumnezeu. Permiteți-mi vă rog să răspund acestor temeri, citând chiar mărturia apostolului Pavel. Să examinăm așadar cu atenție următoarele versete și veți vedea cât de nefondate sunt asemenea obiecții:

Am întrebat: „Ce să fac, Doamne?” Domnul mi-a răspuns: „Ridică-te, du-te în Damasc și acolo ți se va spune tot ce s-a hotărât să faci.” Cum, din cauza strălucirii acelei lumini, nu puteam vedea, cei care erau cu mine m-au luat de mână și m-au dus în Damasc. Un anume Anania, bărbat temător de Dumnezeu, după cum cere Legea, și vorbit de bine de către toți iudeii care locuiau acolo, a venit la mine și stându-mi alături, mi-a zis: „Frate Saul, recapătă-ți vederea!” Chiar în clipa aceea mi-am recăpătat vederea și m-am uitat la el. El a zis: „Dumnezeul strămoșilor noștri te-a ales ca să-I cunoști voia, să-L vezi pe Cel Drept și să auzi cuvinte din gura Lui ... ” (Faptele Apostolilor 22:10-14)

Să ne asigurăm întâi că surprindem exact sensul mesajului pe care ni-l comunică Pavel. (1) Pavel recunoaște de bună voie că nu el îl căutase pe Dumnezeu. Ba, el fusese plin de furie oarbă împotriva lui Cristos și-a creștinilor și li se împotriviise din toate puterile. (2) Pavel mărturisește că fusese orb atât spiritual, prin ignoranța religiozității sale, cât și fizic datorită miraculoasei intervenții a lui Dumnezeu asupra sa. (3) Isus i-a vorbit din ceruri. N-a fost om mai uimit decât Pavel

când a aflat că acest „Domn” care-l lovise și-l făcuse să cadă la pământ nu era nimeni altul decât acel Isus pe care-l persecuta. (4) Anania a spus: „Capătă-ți vederea!” și Pavel a fost din nou în stare să vadă. Nimic nu sugerează că Pavel ar fi fost de acord sau dornic să se supună înaintea de a i se reda vederea. Acest incident este de la început până la sfârșit o manifestare a harului și a puterii suverane. Pavel spune: „*Chiar în clipa aceea, mi-am căpătat vederea și m-am uitat le el...*” Nu *faptul că a privit* i-a redat lui Pavel vederea, ci capacitatea lui de a privi a fost *rezultatul intervenției lui Dumnezeu* pe care a rânduit-o și a operat-o prin Anania.

Acest pasaj răspunde foarte clar celor două obiecții despre care vorbeam. Întâi, probează că cea dintâi doctrină creștină pe care Pavel a învățat-o ca proaspăt convertit a fost doctrina alegerii. Rețineți ce i-a spus Anania: „Dumnezeul părinților noștri *te-a ales...*” Primul adevăr pe care l-a învățat creștinul nou-nouț, care era Pavel, a fost că el fusese mântuit prin harul electiv al lui Dumnezeu. Și, aș putea eu adăuga, era un adevăr care-l va uimi și urmări totdeauna pe Pavel și pe care nu-l va putea uita niciodată.

Remarcați și cum continuă versetul 14. (1) Pavel afirmă că a fost ales *ca să cunoască* voia lui Dumnezeu. Nu cunoscuse mai întâi acea voie, pentru ca mai apoi să se hotărască să creadă. (2) Pavel a fost ales *ca să fie în stare să-L vadă* pe Cel Neprihănit. Pavel nu a văzut mai întâi, i-a plăcut ce a văzut, iar apoi a hotărât să creadă. (3) A fost ales să audă și nu a ales pentru că a auzit mai întâi și apoi s-a hotărât să primească mântuirea. Nu este uimitor să constăți cât de grijuliu Își alege cuvintele Duhul Sfânt?

Cred că Duhul Sfânt ne explică cât este de esențial pentru oricine să-și înceapă viața creștină având la bază această înțelegere limpede a adevărului că este copilul harului suveran. Nu suntem ai noștri, ci am fost cumpărați cu un preț – iar Cel ce ne-a răscumpărat are tot dreptul să facă tot ce socotește potrivit cu noi. N-am intrat într-un parteneriat cu Dumnezeu la convertirea noastră; eram robi și am fost eliberați din robie. N-avem nici capacitatea, nici dreptul de a ne lăuda cu puterea

voinței noastre sau cu dreptul de a face după cum ne taie capul. Nu poate fi decât un singur stăpân și cu cât învățăm mai repede că Dumnezeu este acel stăpân, cu atât mai bine va fi pentru noi. Experiența apostolului Pavel ne arată că scopul lui Dumnezeu este ca noi să învățăm acest adevăr în momentul întoarcerii noastre la El.

Cred că unul dintre motivele principale, pentru care pastori și lideri de biserici experimentează epuizarea, este legat tocmai de adevărul despre care vorbim acum. Nu le putem spune păcătoșilor că i-au făcut o favoare lui Dumnezeu prin faptul că *I-au permis* să îi mântuiască, iar mai apoi să-i învățăm să trăiască de parcă ar datora totul harului divin. Nu putem să facem un păcătos să creadă că el însuși prin „voința liberă”, pe care o are, este factorul decisiv în convertirea sa, iar mai apoi să insistăm ca acea persoană să resimtă o profundă și transformatoare obligație față de harul suveran al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă vrem bătăi de cap, n-avem nevoie decât de păcătoși care să ia decizii „instant”, care să-i ajute să se simtă mai bine și pe care apoi să încercăm să-i convingem că e nevoie să facă și anumite sacrificii ca să obțină fericirea visată. Nu putem convinge caprele să se comporte ca oile, dar cu siguranță putem să ne istovim încercând. Dacă îi învățăm pe păcătoși că sunt „stăpânii propriului destin,” să nu fim surprinși că ajung să trăiască de parcă așa ar sta lucrurile. Mai bine să le spunem că sunt robii harului suveran care alege, ceea ce e cu totul altceva.

Al doilea lucru pe care ni-l arată întoarcerea la Dumnezeu a lui Pavel are de-a face cu predicarea alegerii și-a evangheliei. Nu doar că alegerea a fost cea dintâi doctrină pe care a învățat-o Pavel, dar – când a povestit despre convertirea sa, în Fapte 22:10-14 – *a dat o mărturie puternică unui grup de păcătoși pierduți*. Asta ar trebui să închidă gura celor care obiectează de teama că unui necredincios n-ar trebui să i se pomenească despre alegere. Pavel n-a ezitat și nu s-a temut să pomenească alegerea în evanghelizare.

Nu vreau să spun cătuși de puțin că trebuie să vorbim despre alegere de fiecare dată când predicăm sau mărturisim Cuvântul oamenilor păcătoși. Am arătat deja că alegerea nu este totuna cu evanghelia

și nu e parte integrantă din evanghelizare. Alegerea este ceea ce face evanghelia eficientă. Totuși, sunt momente când acest adevăr al alegerii este adevărul de care au nevoie unii păcătoși. Nimic nu îndepărtează mai bine auto-suficiența decât adevărul alegerii. Nimic nu umilește mai mult mândria unui om religios decât harul suveran. Cum răspundeți unui păcătos care vă spune: „Mai lăsați-mă-n pace! Când voi fi gata să cred, voi crede”? Eu le stau împotriva cu doctrina alegerii. Le spun că nu vor putea fi niciodată gata să creadă. Insist, spunându-le că nu este deloc obligatoriu ca Dumnezeu să le mai trimită pe alții care să le mărturisească, ci îi poate lăsa în voia minții lor – care-i va duce în iad, cu siguranță. Romani 9 nu este un secret rezervat doar turmei lui Dumnezeu, ci este un mesaj pentru fiecare din „faraonii” mândri ai acestei lumi. Este ciocanul lui Dumnezeu care distruge mitul dăunător al puterii și drepturilor „voinei libere” a oricărui om. Alegerea suverană, predicată în mod corespunzător, îi va determina pe oameni să caute harul.

PREDESTINAREA A FOST RESURSA ZELULUI MISIONAR ȘI A PREDICĂRII LUI PAVEL

Oare de câte ori n-am auzit plângerea: „Dac-aș fi crezut în alegere, n-aș mai fi mărturisit evanghelia!” Când de fapt, adevărat este că dacă nu am cred în alegere, nu am putea mărturisi. Dacă am crezut că stă în puterea păcătosului să activeze planul lui Dumnezeu de mântuire, ar trebui să-mi dau seama că de fapt nimeni n-ar fi vreodată mântuit. „Dar” ni se spune „dacă predicăm alegerea zădărnici efortul misionar!” Încă o dată, viața apostolului Pavel dovedește nefondată și o asemenea obiecție. Să remarcăm întâi cum l-a motivat pe Pavel doctrina alegerii:

Noaptea, Domnul i-a vorbit lui Pavel într-o viziune: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău; vorbește, fiindcă am mult popor în această cetate!” (Faptele Apostolilor 18:9-10)

De obicei, nu ni-l închipuim pe Pavel ca pe vreun om temător, dar de data aceasta Duhul Sfânt ne spune că lui Pavel îi era teamă. Ne putem imagina că diavolul i-ar fi strecurat șoapte despre cât de disperată era situația și despre cât de inutile păreau eforturile apostolului. „Doar nu-ți închipui c-ai să poți face pe cineva din cetatea aceasta stricată – Corint – să devină creștin! Și s-ar putea să-ți pierzi și viața!” Dar cum l-a încurajat Dumnezeu pe Pavel? Folosind adevărul doctrinei alegerii. Dumnezeu i-a spus: „Pavele, tu ești în siguranță oriunde te trimit Eu. Am câțiva pe care i-am ales și în această cetate și ei vor răspunde evangheliei când le voi deschide inimile cu puterea Mea!” Acesta este lucrul care l-a motivat și pe Domnul nostru, în Ioan 10:14-16. Unii oameni, anumite persoane, pur și simplu *trebuie* să fie mântuiți, pentru că acesta este scopul plănuit de Dumnezeu. Pavel era dispus să sufere orice, oricând, pentru ca acest plan să se împlinească.

Astfel, eu rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să obțină mântuirea care este în Cristos Isus, împreună cu slava veșnică.
(2 Timotei 2:10)

De ce să fi suferit Pavel pentru ceva ce n-ar fi existat? De ce-ar fi trecut el prin toate încercările, dacă n-ar fi fost sigur de rezultate? John Paton a fost un misionar în Insulele Hebride. Acolo, soția și copilul i-au pierit răpuși de boli. A fost de câteva ori pe punctul să-și piardă viața. A trudit aproape 25 de ani, aparent fără „succes”. Crezi că nu s-a simțit și el descurajat? Crezi că Satan nu i-a turnat și lui otravă în urechi, ca lui Pavel? Ce oare îl poate face pe un asemenea om să continue să predice, în ciuda unor asemenea împotriviri? John Paton, aplecat peste mormântul soției și copilului său, se ruga: „*Tată, ai ales să fie mântuiți oameni din orice seminție, din orice neam, din orice limbă. Unii din acești aleși sunt și pe această insulă și eu n-am să plec de aici până n-am să-i știu în siguranță.*” Iată ce face alegerea biblică pentru misiune și misionari. Iar la timpul hotărât de Dumnezeu, Paton a văzut insula inclusă în împărăția lui Dumnezeu. Credița în alegere l-a păstrat în activitate pe Paton, în tot acel timp.

Sunt întru totul de acord că adevărul harului divin suveran în alegere și necesitatea absolută ca Duhul Sfânt să împuternicească o persoană ca să creadă vor omorî multe din elanurile firești, carnale care caracterizează metodele „de succes” în stimularea „deciziilor pentru Isus” (și cu cât vor fi „ucise” mai din fașă asemenea practici, cu atât mai bine); dar vă asigur că și Biblia și istoria dovedesc că alegerea este singurul argument care produce și menține eficientă lucrarea misionară a evangheliei adevărate. Mulți misionari sinceri au plecat în lucrare cu dragoste și compasiune pentru „bieții oameni care așteaptă de atâta vreme să audă evanghelia”, dar după două-trei vandalizări sau spargeri ale locuințelor, pierderea bunurilor și amenințările constante la adresa vieții, și-au schimbat și gândurile și sentimentele și atitudinea față de acei „bieți oameni”.

Să ne mai uităm la un pasaj care dovedește că nicidecum credința în alegere n-a dăunat lucrării lui Pavel:

Fraților, dorința inimii mele, rugăciunea mea către Dumnezeu, este ca ei să fie mântuiți. (Romani 10:1)

Amintiți-vă că aceste cuvinte vin imediat după acele adevăruri extraordinare din Romani 9. Cred că nici un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu nu proclamă și nu înalță mai mult și mai bine suveranitatea lui Dumnezeu în alegere ca acest capitol 9 din Romani. Cuvinte ca acestea: „Așfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.” (Romani 9:18) nu-mi sună deloc a „voință liberă.” Acesta este calvinism de cea mai înaltă factură. Și cu toate acestea, omul care a scris aceste uimitoare cuvinte adaugă imediat că tânjește să-i vadă mântuiți pe cei despre care vorbise mai devreme în capitolul 9. El se roagă sincer pentru ei și continuă să le vestească evanghelia. Logica umană se poate să fi-ncercat să-l convingă că e pierdere de vreme, dar asta nu l-a oprit pe marele om al lui Dumnezeu să vestească evanghelia tuturor oamenilor și să le pledeze cauza înaintea lui Dumnezeu, ca El să le deschidă inimile ca să creadă.

PREDESTINAREA ESTE TERENUL, DE PE CARE PAVEL LI S-A ADRESAT CREDINCIOȘILOR, CÂND I-A IMPLORAT SĂ-L LAUDE PE DUMNEZEU ȘI SĂ SE ÎNCHINE LUI DUMNEZEU

Am trecut deja printr-unul din textele care învață în modul cel mai evident acest adevăr. Vă rog să priviți la primul capitol și să recapitulați comentariile făcute la 2 Tesaloniceni 2:13. Remarcați în special că alegerea este sursă de bucurie și recunoștință. Următorul verset este unul dintre preferatele mele din Scriptură. N-am să uit niciodată cum m-a învățat Dumnezeu semnificația lui.

Căci cine te face diferit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai fi primit? (1 Corinteni 4:7)

În primii mei ani de slujire ca pastor, a trebuit să-mi completez veniturile lucrând și în altă parte. Într-o dimineață, înainte să merg la lucru, am citit 1 Corinteni 4, iar versetul 7 mi-a sărit în ochi. Nu m-am mai putut gândi la altceva. În timp ce mergeam la lucru, am luat în mașină și un bărbat afro-american în vârstă care făcea autostopul. El a început să-mi spună câte și mai câte i se întâmplaseră doar din cauză că era de culoare. În timp ce vorbea, m-am gândit: „Cine te-a făcut să fii diferit de alții?” De ce suferise omul acesta atâtea nedreptăți de care n-aveam nici cea mai mică idee că s-ar petrece și care pe mine nu mă afectaseră niciodată? De ce a trebuit să fie culoarea pielii lui diferită de a mea?

I-am rugat adesea pe membrii bisericii să-și privească mâinile - unele erau albe, altele negre, altele roșii sau galbene. Totuși, indiferent de culoare, nu „voința liberă” a cuiva are ceva de-a face cu alegerea culorii pielii. Nu există nimeni care să poată spune că este alb sau negru pentru că așa a ales el să fie. Dumnezeu este cel care l-a făcut roșu pe indian, galben pe chinez, negru pe african sau alb pe european. Așa-numita noastră „voință liberă” nu are nici un amestec în venirea noastră pe lume. Prima imagine de care ar fi putut să-și amintească oricare din cei ce citesc aceste rânduri, ar fi putut fi imaginea unei mame îmbrăcate ca vai de lume, cărându-ne în spate spre Gange, unde urma să

ne aducă jertfă. Niciunul dintre noi n-am spus: „Dacă nu e posibil să mă nasc într-o familie americană de cel puțin din clasa mijlocie, refuz să mă nasc.” Nu! Nu! „Cine te-a făcut pe tine diferit de altul”, în ce privește culoarea pielii sau condițiile economice, sociale sau de orice altă natură ale nașterii tale? Așa cum adăugă și Pavel, de vreme ce doar Dumnezeu este autorul diferențelor, cum îndrăznește cineva să se lude ori să se socotească nedreptățit?

Ajuns la slujbă, l-am zărit pe fiul de 24 de ani al șefului meu „îmbrăcat” doar cu un pampers și făcându-și de lucru cu o jucărie de gumă. Se comporta ca un copilăș de un an. Am continuat să mă gândesc: „Cine te-a făcut așa de diferit de alții?” Eu absolvisem seminarul, aveam doi copii normali și sănătoși care învățau bine. Oare eu, cu „voința mea liberă” sau copiii mei – animați de propria lor voință – refuzaserăm pur și simplu să fim retardați? Ai decis tu singur: „Dacă n-o să am un IQ care să-mi permită măcar să fac o facultate, nu vreau să am nimic de-a face cu această chestie numită viață”? Sigur că nu! Fiecare dintre cei ce citim aceste rânduri puteam să fi avut un copil cu sindromul Down. „Cine te-a făcut pe tine diferit de ceilalți” include nu numai culoarea pielii, ci și capacitatea ta cerebrală.

Am păstorit o biserică din care făcea parte și un tânăr cu sindromul Down. Ori de câte ori ne vedeam, ne îmbrățișam și îl întrebam: „Ce mai face prietenul meu David?”, la care el răspundea zâmbind: „Sunt bine! Ce face prietenul meu John?” Într-o duminică seara am predicat despre providența suverană a lui Dumnezeu. La plecare, după îmbrățișarea și salutarile de rigoare, i-am spus: „David, nu știu cât ai înțeles din ce-am spus mai devreme. Dar să știi că va veni o zi în care toți cei ce-L resping pe Cristos, toți cei prea educați ca să creadă evanghelia, vor vrea să fi fost ca tine. Vor plânge și vor striga la munți să-i ascundă de fața lui Dumnezeu și vor dori să fi avut mai degrabă sindromul Down. Eu nu înțeleg foarte bine suferința mentală, dar știu că se va întâmpla așa cum am spus.”

În aceeași seară, pe drumul spre casă am oprit la oficiul poștal să-mi ridic corespondența. Tocmai descuiam căsuța nr. 221, când am

auzit pe cineva care-mi folosea numele înjurându-mă: „John Reisinger, (înjurătură) ce faci, bătrâne?” M-am întors și am recunoscut un bărbat pe care nu-l mai văzusem de foarte mulți ani. Făcuserăm împreună serviciul militar la marină, și ultima amintire despre el era la Guadalcanal când băuserăm împreună toată noaptea. Mi-a zis: „Hai să luăm o bere și să mai trîncănim despre vremurile bune de odinioară.” I-am spus: „Știi, nu mai fac de mult asta” și i-am spus și de ce – eram pastor acum și i-am prezentat și evanghelia! A tăcut câteva momente, după care a izbucnit în hohote: „Asta-i cea mai bună poantă pe care mi-ai spus-o vreodată!” Credea că voiam să-l păcălesc, ca să scap de el. A trebuit să-l iau cu mine la mașină și să-i arăt numele meu pe un buletin informativ al bisericii ca să mă creadă.

Și-n vreme ce omul se îndepărta bolborosind și clătînând din cap, lacrimi au început să-mi curgă șiroaie pe obraji, în timp ce-mi repetam cuvintele: „Cine te-a făcut pe tine deosebit?” Cred că m-aș fi enervat cumplit dacă mi-ar fi spus cineva: „John, diferența dintre tine și omul acesta este următoarea: tu ai fost gata să crezi, pe când el nu.” Pentru că știam clar că diferența dintre noi n-avea nimic de-a face cu el sau cu mine, ci era dată de scopurile alegerii suverane a lui Dumnezeu.

Dragul meu frate și dragă soră, indiferent că e vorba despre naționalitatea, culoarea pielii sau mântuirea ta, fiecare dintre acestea au fost predestinate de suveranitatea lui Dumnezeu și nu au nimic de-a face cu așa-numita „voință liberă” a cuiva. Același lucru este valabil și pentru sănătatea ta fizică și pentru capacitatea ta mentală. Fie că ești geniu, fie greoi la minte, nici tu nici „voința ta liberă” n-ați ales propriul IQ. Trebuie să crezi și să-ți repeți: „Dumnezeu m-a făcut diferit de ceilalți!” Mântuirea personală trebuie abordată la fel: dacă ești una dintre „oile” lui Isus și te bucuri de iertarea Lui necondiționată și gratuită, este numai pentru că El te-a ales să faci parte din turma Lui! „Voința ta liberă” n-a ajutat o „capră” să se preschimbe în „oaie”. Harul lui Dumnezeu, suveran în alegere, „te-a făcut pe tine deosebit” de ceilalți.

Nădăjduiesc că poți observa ce face Pavel. El folosește doctrina alegerii ca să ne distrugă atât auto-suficiența arogantă, cât și tendința

constantă către prejudecăți stupide. Nimeni dintre cei ce înțeleg și percep adevărul din 1 Corinteni 4: 7 nu va putea vreodată să mai privească de sus la altcineva și nu se va mai putea lăuda cu ceva, pentru că – așa cum rezultă din ce a zis Pavel – „tot ce ai, doar de la Dumnezeu le-ai primit!”

PAVEL I-A ÎNDEMNAT PE CREDINCIOȘI LA SFINȚENIE, BAZAT PE FAPTUL CĂ AU FOST ALEȘI

Nu este o coincidență faptul că epistolele lui Pavel încep mereu cu doctrină. El nu așteaptă răspunsuri potrivite fără să dea mai întâi argumente clare și convingătoare care să fundamenteze răspunsurile respective. Cu alte cuvinte, doctrina precedă responsabilitatea și slujește ca și fundament esențial pentru aceasta. Răspunderea este motivată ca fiind singurul răspuns logic la doctrina prezentată. 1 Corinteni 6: 19-20 redă maniera tipic paulină prin care apostolul îi cheamă pe credincioși la sfințenie:

Sau oare nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt Care este în voi, pe Care-L aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri? Căci voi ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți-L deci pe Dumnezeu în trupul (și în duhul) vostru (care sunt ale lui Dumnezeu)! (1 Corinteni 6:19, 20)

Observați forța argumentului? Îndemnul de a-L proslăvi pe Dumnezeu în toate lucrurile este bazat pe acest logic și doctrinar *deci*. De ce Îi datorez eu lui Dumnezeu ascultare perfectă, în tot ce fac? Pentru că eu nu îmi mai aparțin, ci sunt cu totul al Lui – și-I aparțin Lui pentru că m-a cumpărat prin sângele Fiului Său.

Oare își poate alege obiectul achiziționat cumpărătorul? Sau cel ce plătește prețul are dreptul să aleagă ce dorește să cumpere? Cumpărătorul este partea activă, iar obiectul de cumpărat este partea pasivă. L-ai ales tu pe Dumnezeu și I-ai cerut să te răscumpere sau Dumnezeu te-a răscumpărat pentru că a fost alegerea Lui să te răscumpere? Cum să nu vrea un credincios să-L glorifice pe Dumnezeu? Ar fi curată nebunie

pentru un adevărat copil al lui Dumnezeu să nu dorească să-I mulțumească Celui ce l-a răscumpărat din păcat, rușine, vinovăție, moarte. Și, aș mai putea adăuga ceva, Dumnezeu a dat tuturor oilor turmei Sale, fără excepție, o minte sănătoasă și chibzuită (cf. 2 Timotei 1:7)

Un studiu atent al epistolelor lui Pavel va evidenția ca normă acest principiu: întâi enunțarea doctrinei, apoi apelul la comportamentul personal. A spune, așa cum fac mulți sentimentaliști sinceri azi: „Lasă doctrina; mai bine trăirea!” – înseamnă a rata mesajul lui Pavel, care sună astfel: „Este cu neputință să trăiești cu evlavie, fără să ai temelia pusă pe harul suveran al lui Dumnezeu – față de care singurul răspuns posibil este o trăire sfântă.” Doar două exemple în acest sens:

Așadar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, vă îndemn să trăiți într-un mod vrednic de chemarea pe care v-a făcut-o Dumnezeu.
(Efeseni 4:1)

Această pledoarie pentru o umblare în chip vrednic și meritos este primul îndemn de genul acesta din epistolă, ale cărei prime trei capitole vorbesc despre doctrină. Realitatea alegerii suverane a lui Dumnezeu este expusă în primul capitol; adâncimea depravării din care am fost scoși prin regenerare este prezentată în capitolul doi; iar mărețul har al lui Dumnezeu și binecuvântările aferente, care sunt oferite fiecărui credincios, ne sunt explicate în capitolul trei. Și toate acestea – datorită unirii noastre cu Cristos. Efeseni 4:1 este primul verset în care Pavel folosește conjuncția *deci/ sau așadar* după modelul „doctrină/răspuns practic.” Pavel a mai folosit conjuncția și mai devreme în Efeseni 2:19, dar nu pentru a lansa un apel, ci pentru a trasa un punct doctrinar. Primele trei capitole cuprind teologie pură și ne prezintă marile binefaceri de care are parte un copil al lui Dumnezeu doar pentru că este unit cu Cristos. Acest *așadar* din Efeseni 4:1 vrea să spună: „Acum, pentru că tot ce-am spus pe parcursul primelor trei capitole este pe deplin adevărat, singurul răspuns logic și sănătos este să trăiți zilnic astfel încât să aduceți slavă celui care a turnat asupra voastră toate aceste binecuvântări anunțate mai dinainte.”

Apostolul Pavel face la fel și în epistola către cei din Roma. Primele 11 capitole nu sunt altceva decât doctrină, doctrină și iar doctrină. Nu apare nici un îndemn de nici un fel, mai devreme de Romani 6:11. Îndemnul din Romani 12:1 poate fi înțeles doar privit prin prisma „îndurării lui Dumnezeu” la care se face referire în capitolele precedente:

Prin urmare, vă îndemn fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi o închinare duhovnicească din partea voastră! (Romani 12:1)

Remarcați apelul la rațiune pe care-l face Pavel: singurul lucru rațional pe care-l poate face un copil al lui Dumnezeu – este să se prezinte pe sine cu tot ceea ce este, ca jertfă înaintea lui Dumnezeu, pe baza harului divin suveran în alegere (Romani 1-11). Orice altceva este nesănătos și irațional; și repet: Dumnezeu le-a dat tuturor răscumpărărilor Săi, adevăraților sfinți, o „minte sănătoasă”.

Este doctrina importantă? Potrivit lui Pavel, este – dacă vrei să pledezi argumentat înaintea creștinilor valoarea și necesitatea unei trăiri în sfințenie. Ați băgat vreodată de seamă că imnurile care glorifică „mărețul har” al lui Dumnezeu, tot ele ne îndeamnă și să ne închinăm și să-L proslăvim cu toată ființa? Cu cât un imn glorifică mai mult harul copleșitor al lui Dumnezeu, cu-atât mai mult ne mișcă inimile înspre iubire și slujire adâncă față de Domnul și Mântuitorul nostru. Aceasta-i perspectiva și abordarea paulină.

Dați-mi voie să vă mai spun ceva despre câteva dintre efectele specifice pe care doctrina alegerii ar trebui să le aibă asupra noastră. Această formă specială de har ar trebui să ne facă smeriți și plini de recunoștință. Acesta era și scopul lui Pavel când le scria corintenilor:

Fraților, uitați-vă la voi, cei care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul oamenilor ... Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ... și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ... Astfel, nimeni nu se poate lăuda înaintea lui Dumnezeu... pentru ca, așa cum este scris: „Cel ce se laudă să se laude în Domnul.” (1 Corinteni 1:26-27, 29, 31)

Acum, imaginați-vă pentru o clipă că ați fi răspunzători – datorită voinței voastre libere – de credința voastră în Cristos. Ați fost mântuiți astfel numai pentru că ați fost de acord să dați crezare evangheliei, în baza așa-numitei „voințe libere.” Atunci nu ați mai putea rosti cu onestitate cuvintele de mai sus, nu-i așa? Poate c-ar trebuie să spuneți, cum fac și doresc mulți arminieni: „Eu, cu *propria mea voință liberă*, am fost factorul decisiv care l-a permis lui Dumnezeu să mă mântuiască. Singurul motiv pentru care planul Lui veșnic de mântuire a funcționat în cazul meu – și numai în al meu – este simplul fapt că eu, în baza propriei voințe, am fost de acord să mă pocăiesc și să cred în evanghelie”. Dacă așa stau lucrurile, atunci ce-i datorezi în mod special lui Dumnezeu, mai mult decât oricine altcineva? Sau altfel spus: a făcut Dumnezeu pentru fiecare păcătos pierdut toate lucrurile care le-a făcut pentru tine? Și dacă nu, ce anume a făcut Dumnezeu doar pentru tine și n-a mai făcut pentru nici un alt păcătos de pe fața pământului?

Poate că vei spune: Dumnezeu a iubit întreaga lume la fel de mult cum m-a iubit pe mine... „*Dar eu... eu singur* am făcut diferența dintre mine și ceilalți. Deosebirea n-are nimic de-a face cu iubirea selectivă a lui Dumnezeu, ci cu *propria mea voință liberă*.”

Sau poate că vei spune: Cristos a murit pentru fiecare persoană din lumea asta la fel cum a murit și pentru mine. „*Dar eu... eu* m-am agățat de ceea ce Cristos a asigurat pentru fiecare. Am acceptat ispășirea care s-a făcut pentru mine ca și pentru toți ceilalți păcătoși. Cristos i-a mântuit pe toți oamenii exact în același sens în care m-a mântuit și pe mine, dar eu am profitat de ofertă și am crezut. Singura diferență reală dintre mine și cel din iad este că „*eu, cu propria mea voință liberă*”, am permis ispășirii lui Cristos să devină efectivă și realmente să mă mântuiască.”

Sau poate că vei zice: Duhul Sfânt i-a convins și pe alții în aceeași măsură și-n același sens în care m-a convins și pe mine. „*Dar eu... I-am permis* Duhului Sfânt, bazat pe *propria-mi voință*, să-mi dea o inimă nouă. N-am fost, ca alții, necooperant cu Duhul Sfânt într-o regenerare. Am vrut, cu toată voința mea liberă, să fiu născut din nou.”

Întrebarea mea sinceră și directă este următoarea: care din aceste abordări aduce slavă eului și puterii voinței libere și care conduce la închinare și glorie aduse exclusiv harului și puterii Dumnezeu-lui Triunic? Poate oare un răspuns sincer să explice de ce există atât de puțină laudă și uimire autentică în viața și închinarea creștinului de azi? Cum să ne mai așteptăm să cadă credincioșii cu fața la pământ în închinare și adorație înaintea lui Dumnezeu, pentru orice manifestare a harului, când le spunem invariabil: „Dumnezeu a făcut tot ce avea de făcut; de-acum, e la latitudinea ta și-a liberei tale voințe”? Adâncimea gratitudinii tale față de Dumnezeu va fi direct proporțională cu adâncimea înțelegerii a ceea ce realmente Îi datorezi Lui în ce privește mântuirea ta. Teologia *dar eu*, a „voinței libere”, va aduce doar o umbră slabă de mulțumire lui Dumnezeu, pentru că înțelege prea puțin cât de mult Îi datorează.

Dragul meu cititor, te poți apropia de tronul de slavă și de îndurare și să spui: „Doamne Atotputernic, sunt așa de fericit că m-am hotărât să-Ți dau șansa să mă mântuiești! Sunt așa de încântat că voința mea liberă Ți-a permis să faci exact ceea ce doreai atât de mult să faci, dar nu ai putut până nu Ți-am îngăduit eu s-o faci.” Așadar, dacă vrei I te poți adresa astfel Domnului, dar cât despre mine și casa mea, noi îi vom cânta mai degrabă următorul imn:

Nu pentru că eu Te-am vrut, căci nu-mi dădea inima ghes
și Ți-ar fi fost și-acu-mpotrivă dacă Tu nu m-ai fi ales
Din groapa de păcate Doamne m-ai ridicat, m-ai curățat,
Din veșnicie-ai rânduit Tu, pe veci să fiu eliberat!

Mărețul har m-a mântuit și mintea mi-a convins
eram orb pentru cer, de duhul lumii-nvins,
Nimic nu sunt și n-am, 'nainte harului nemărginit,
Aceasta știu și de-aia Te iubesc: că-ntâi Tu m-ai iubit!

Este incontestabil că Dumnezeu i-a ales pe unii păcătoși spre mântuire, în vreme ce pe alții i-a lăsat să piară. Totuși, știm că nici unul n-a fost ales din pricina bunătății, vredniciei sau simplei dorințe de a fi ales. „Dar” va spune un contestatar, „Biblia arată clar că Dumnezeu nu are un respect special pentru anumite persoane.” (cf. Romani

2:11). Dacă Dumnezeu, conform acestui contestatar, a privit la oameni prin istorie și i-a văzut pe cei ce vor voi să fie aleși, atunci Dumnezeu va fi spus: „Iată și niște păcătoși cu o inimă binevoitoare; am acum un motiv pentru care să-i aleg spre mântuire.” Conform unui asemenea scenariu, Dumnezeu este o persoană care acordă respect credinței văzute la om mai dinainte ca omul acela să existe. O asemenea perspectivă chiar ni-L arată pe Dumnezeu ca având mult respect pentru persoane.

Romani 2:11 nu înseamnă că Dumnezeu arată har doar anumitor persoane și nu tuturor – de vreme ce Biblia ne învață clar că El chiar asta face. Ci Romani 2:11 ne arată că nu există nimic în niciun om – nici măcar credința anticipată, văzută mai dinainte – care să-l facă pe omul acela mai bun decât alții, în ochii lui Dumnezeu. Nu este nimic, din ce-a făcut sau va face omul, care să merite respectul sau răsplata lui Dumnezeu. De aceea, când Dumnezeu alege ca un anume păcătos să primească mântuirea, asta se întâmplă exclusiv pe baza harului divin suveran și nicidecum în virtutea unei credințe prevăzute sau a vreunui merit special anticipat.

N-am să pot niciodată sublinia îndeajuns de puternic ceea ce-am mai spus la început, în primul capitol. Este vorba atât de o alegere suverană a unora spre mântuire, cât și de o proclamare sinceră și universală a evangheliei tuturor oamenilor, fără excepție și fără deosebire (cf. Ioan 6:37 și Matei 11:20-28).

Și, dragul meu cititor, îmi dai voie să-ți mai spun ceva? Dacă va fi să pieri în iad, buzele tale nu vor putea niciodată să-L acuze pe Dumnezeu de nedreptate și incorectitudine. N-ai să te poți scuza și n-ai să poți blama alegerea lui Dumnezeu care a dus la nimicirea ta veșnică. Dacă ai citit și broșura aceasta sau dacă ai mai auzit mesaje asemenea, atunci știi tot ce era de știut. Ai fost îndemnat să te încrezi în Cristos. Dacă refuzi să te pocăiești și să crezi în evanghelie, ai să pieri cu ecoul acestor cuvinte în urechile tale. Vei pleda „vinovat” și nici măcar nu-ți va trece prin cap să-L acuzi pe Dumnezeul cel Preaînalt sau harul Lui suveran și în alegere ca fiind de vină pentru că tu ești în iad.

La polul opus, același lucru este valabil și pentru sfinții din ceruri. Pe acele plaiuri ale gloriei, nici măcar unul nu se va gândi și nici nu va ști să pronunțe sau să scrie cuvintele „voință liberă”. Nici unui sfânt nu-i va da prin cap să-și proslăvească inspirația de „a-I fi dat lui Dumnezeu o șansă”, de „a-I fi îngăduit să-l mântuiască”. Toată această laudăroșenie și încredere în virtuțile „voinței libere” a omului va fi lăsată în urmă. Dacă ar fi să coboare vreunii din cer să ne cânte ceva, tema și refrenul ar fi „Mărețul har”. Toți, fără excepție, ar striga plini de bucurie: „Mântuirea este a Domnului, de la-nceput până la sfârșit și-n veacul vecilor!”

Închipuiți-vă că ați fi o oaie prinsă într-un hățiș din care nu reușiți să vă eliberați. Vă e frică, foame, sete, frig și vă doare gâtul de atâta zbieat. Cu cât te zbați mai mult, cu-atât te afunzi mai tare, iar ghimpii și măcăcinii îți sfâșie blana și te fac să sângerezi. În cele din urmă, cu puterile sleite, cu un oftat de disperare, abandonezi lupta și-ți aștepți sfârșitul. Dacă, în această situație fără ieșire, ai auzi vocea familiară a păstorului strigându-te pe nume, ce-ai face? N-ai începe să behăi cu toate puterile care ți-au mai rămas?

Atunci, dă-mi voie să-ți spun că dacă ești o oaie cu două picioare, dar în aceeași situație fără ieșire, ar trebuie să reacționezi la fel. Dacă ești prins în desișul țepos al păcatului și nu te poți desprinde, iar cu cât te străduiești mai greu să te eliberezi, cu-atât eșuezi mai mult și mai amarnic, pentru că legăturile păcatului se strâng tot mai mult cu fiecare efort de-a ta și devii tot mai flămând, tot mai obosit, tot mai însetat, ei bine, am o veste bună. Există un Păstor plin de răbdare și de milă care te cheamă pe nume. Strigă la El. Cheamă-L, cât de tare poți, din toți rărunchii. Spune-I cât de rău te simți, din cauza păcatelor tale și-a consecințelor acestora. Recunoaște că ești total lipsit de ajutor și că ai nevoie disperată de har și de putere. El îți va veni imediat în ajutor. Și nu doar că te va elibera, dar îți va lega rănilor, te va hrăni, te va pune pe umerii Lui și te va duce înapoi la turmă, ca să fii în siguranță.

Cel care n-ar behăi, auzindu-se chemat și căutat, este fie unul care nici măcar nu crede că ar fi prins în vreun tufiș de păcat, ci visează

că e liber, fie unul care iubește tufișul de păcat, în ciuda mizeriilor și neajunsurilor pe care i le provoacă acesta.

Dacă ești o oaie aleasă, știi și ce înseamnă să fii scos teafăr din hățișul păcatului. Ai gustat din Pâinea Vieții, care a venit din cer și ai băut din Apa Vieții. Îl vei proslăvi pentru totdeauna pe Cel care te-a iubit cu o iubire veșnică și te-a spălat cu sângele Lui cel prețios.